Ovidiu Vuia

Cântece pentru ROMÂNIA

Editura Coresi
1990

Ovidiu Vuia

Cântece Pentru ROMÂNIA

Editura Coresi

1990

Toate drepturile de reproducere și de traducere rezervate pentru toate țările, Copyright EDITURA CORESI

În loc de prefață

DEDICAȚIE

Cât suferit-am fiindcă am plecat
Din țara mea, străin prin străinie
Ca'n ipsos alb ce spală de păcat
Mi-am alinat durerea'n poezie.

Eroii noștri când s'au răsculat
De neamul nu mai e sub grea robie,
Victoria'n cuvinte le-am săpat,
A fi statuie pentru veșnicie.

Primiți-mi versul că acum vi-l dărui
Lumina-i folosește drept izvor
Cu cerul său curat, altar oricărui
Va vrea să'nalțe, împlinind sfânt dor,
În locul beznei gata să apună
O lume dreaptă, liberă și bună.

DIN FOCUL LUPTELOR

DECEMBRIE ÎNSÎNGERAT ÎN ROMÂNIA

Floare la căpătâiul celor împușcați de comuniști

Motto:
Din temelii se clatină Leviatanu
Curând o să-l vedem sfărmat pe jos,
Căci a domnit cu secera și cu ciocanu
În locul crucii lui Isus Christos.

Acasă neamul ridicat din lanț și tină
Înfruntă gloanțele cu pumnii goi,
În sânge drumul li-e scăldat, către lumină,
Dar nimeni nu-l mai duce înapoi.

Când unul e ucis, îndat răsar o mie
Ca'n slujba idealului sublim
A împlini pe-altarul țării jertfa vie,
Martiri ai libertății, să-i cinstim!

Prin ei se naște-o lume nouă, bună, dreaptă
Dispar călăii beznelor de ieri,
Mormântul fiecăruia e câte-o treaptă
Suind la templul albei învieri!

GLORIOSULUI POPOR ROMÂN

22 Decembrie, 1989

Așa cum am prezis, când v'ați mișcat
Cu voi pornit-au toți Carpații'n vale,
Oricât era dușmanul de'narmat
Să vă oprească n'a putut, din cale.

Cei morți de gloanțe vă dădeau puteri

Priveați doar către ziua cea de mâne,
Călcând pre drumul sfintei învieri
Pe steag ați scris: Deșteaptă-te Române.

Și poate nici cei mai viteji eroi
Rămași înscriși prin grandioase fapte,
N'au izbutit să'nvingă-așa ca voi
Făcându-vă din trupuri, cazemate.

Coborâtori de pe mioritic plai
Istoria nici când n'o să vă uite,
De-acuma țara să v'o faceți rai
Rugăm pe Dumnezeu, să vă ajute.

LEGĂMÂNT SACRU

Jurăm să nu mai fim robi niciodată
Și din morminte că ne vom întoarce
Dacă dușmanii s'or gândi vreodată

Iar temniță din țara noastră-a face.
Jurăm, tiranilor o luptă grea,
Până din gliile romano-dace

Chiar și sămânța le va dispărea.

FEMEIA CU STEAGUL ROMÂNESC
Timișoara, Decembrie 1989

Pe casa roșie te-ai cățărat
De-asupra ei să fluturi tricolorul
După ce'n mijloc stema i-ai tăiat

Cu ea, să piară și cotropitorul.
Când ai căzut sub gloanțe secerată
Din tine și-a luat eternă, zborul

Ea, Patria, din lanț eliberată!

GENERALULUI VASILE MILEA

I-ai refuzat pe marii trădători
Și'n loc de ordin trupelor să tragă
În neamul tău, ai preferat să mori.

Prin tine urcă baciul cu desagă
Spre vatra unde-urieșii stau la sfat,
În toate, omenia li-a fost dragă

Vânzarea fratelui lor, niciodat.

PE DRUMUL SIONULUI
— după Psalmul 125 —

Când domnul i-a întors la ei în țară
Pe robii din Carpați, părea că e doar vis:
Râdeam, simțind că'n jur o nouă primăvară
Spre cer lumina ei curată și-a deschis.
Ziceau popoarele că "s'a'ntâmplat minune
Cu dânșii", iară noi de bucurie plini
Rosteam lui bunul Dumnezeu o rugăciune
Ca'n Getsimani sub umbra sfinților măslini.
Ne'ntoarce frații dragi, tu, Doamne prea mărit
Cum curge apa Dunării spre răsărit.
Câți lacrimi semănat-au, se vor bucura
Că rodul lor bogat îl pot a secera
Și câți au jeluit pe brazda semănată
Cântând, toți snopii aduna-vor, laolaltă.

CÂNTEC PENTRU ȚARA MEA, TRANSILVANIA

Mi-e gândul Transilvanie, la tine
Că dușmanii, acuș numai să poată
Ducându-ți jale'n văile senine
Ar vrea să pieri ca Horia tras pe roată.

Pământ străbun, tu ești viața noastră

Cu sânge am stropit ogor și munte,
Din spre Feleacuri pasărea măiastră
Ne-a înălțat la Dumnezeu, o punte.

Străinii i-om primi cu omenie
Chiar și veniți de totului departe,
Dar dacă ne vor cere-autonomie
Îi vom ruga s'o caute'n altă parte.

PENTRU ROMÂNIA LIBERĂ DE MÂINE

Cum suie credinciosul sfânta scară,
Îngenunchiat, umil, până'n altar,
Așa mă reîntorc la tine țară
Visând Carpații cu-ape de cleștar.

Prin codru ramul sterp scoate vlăstar
Și iarna deodată-i primăvară,
Strămunii în mormântul lor tresar
Că v'ați bătut și sunteți liberi, iară.

Eu plaiurile vreau să le străbat
Pe urma bourilor, din otavă,
Unde'n legende clopotele bat
După măsura veșniciei, gravă.
— Și fericit voi fi dac'ați urcat
Întreaga Românie până'n slavă!

ÎNCHINARE ROMÂNIEI
după Psalmul 136

La apa Vavilonului
Jeluind de țara Domnului,
Acolo șezum și plânsăm
La voroavă că ne strânsăm
Și cu inemă amară
Prin Sion și pentru țară.
(Dosoftei, Din Psalmul 136)

Pe lângă apa rece-a Rinului
Am stat îngenunchiați și-am jeluit ades,
Până când dorul, mir al chinului
Ne întorcea acas, cum la un vechi eres.

Pe malul cenușiu, însingurat
Uitat-a să mai cânte sufletul, rob mut,
De sălciile triste-am spânzurat
Mulțimea harfelor oricâte am avut.

Pe-acest pământ atâta de străin
N'o să răsune'n vale, cântecul din nai,
Și nici nu vor juca'ntr'un loc sorin
Păstorii Mioriței, hora lor, ca'n rai.

Bătut-a'n turnuri așteptatul ceas
Zac dușmanii de piatră'n creștete loviți,
Din temelii acuma v'a rămas
Ai țării meșteri, ce-a scăpat de cnut, să fiți.

O, neam viteaz, ascultă vorba mea
Cu tot ce port mai luminos, azi sunt al tău,
Dacă vreodată totuși te-oiu uita
Doresc să mi se'ntâmple cel mai mare rău.

Tu Românie, sfânt Ierusalim
Prin munții căruia îl caut pe Dumnezeu,
Nimic nu-i decât tine mai sublim,
Ești viață, începutul și sfârșitul meu!

VERSURI FRATELUI MEU DE-ACASĂ

Nu-i nimica în lume să-ți semene
Fiu al țării și-al neamului, prietene.
Am străbătut pământu'n lung și lat
Dar în zadar, acolo n'am aflat
Biserică și vatră cum sunt pe la tine în Carpați,
Unde la masa zisă a tăcerii, stau strămoșii adunați,
Cu cer senin și lutul mirosind a flori și pită

Înalță'n slava bradului, Coloana infinită.
În jos pe firul apelor, prin țara mușatină
Trec zimbrii, din luceferi căutând să bea lumină
Și poartă cruci de-azur și nestemate'n coarne
Să le închine, drept odoare, Ție, Doamne.
Așa că prietene'ntr'o zi descălecând în pragul tău
Ți-au dat puterea stâncilor din Retezat și din Ceahlău
Ca pasărea legendei, minunat ai renăscut
Luându-ți pentru luptă pieptul gol, armă și scut,
De moarte unii-au vrut să aibe parte
Decât robia și pe mai departe.
Dușmanii toți i-ai alungat, înghită-i beznele, pustia
Să nu'ndrăznească vreodat, să mai ajungă'n România!

ȘI EI SE VOR ÎNTOARCE ACASĂ, ÎN ROMÂNIA

Alt ideal nu cunoscuși vreodată
Robitului biet neam să nu te dărui,
O moarte c'a lui Horia tras pe roată
N'ai vrut decât dac'ai slujit oricărui.

Cât suferit-ai nu e în zadar
O lume nouă, astăzi reînvie
Tot ce-ai făcut cu stihurile-altar,
Recapătă întreaga formă vie:
Urcând Golghotele către lumină
Și stelele din cer ți se închină.

Geraniile ca și albii crini
Rai luminat în casa ta de sus,
Evocă ora când de sub măslini
Grav, se coboară Domnul lor, Isus.
Odaia-i numai ceruri și mireasmă
Rob încă ieri, un înger diafan
Ieșind din vechea lui catapeteasmă
Apucă drumul drag teleorman
Nimbat cu versul tău, plin de alean.

Plecat din mândra țară, Bucovina,

Otava ei cu tine ai purtat-o,
Sus, unde-atinge astrele obcina
Tăria ei nici când nu ai uitat-o.
E poezia ta, Rarău pe care
Urieșii trec lăsându-și pașii grei,
Ca tu să știi, în zi de sărbătoare
Ăst drum se'ntoarce liber către ei.

A voastră-i Țara, unici corifei!

PORTRETUL DOAMNEI DOINA CORNEA

E gingașă dar om purtând în schimb
Din cerul coborît de-asupra lui
Pe frunte, strălucirea unui nimb.

Icoană, că prin lume forță nu-i
Să'nvingă spiritul când el se'mparte,
Ca prescura la masă, orișicui

Dorește să trăiască'n libertate!

UN GANDHI FEMENIN AL ROMÂNILOR

Acelor ce s'au comportat hain
În cale le-a ieșit părând c'arată
Ca o Madonă'n mână cu un crin.

Dar n'a fost nicio armă blestemată
Mai tare decât stropu-i de iubire,
Căci se afla sub el iluminată

O vie, unică dumnezeire.

RĂSUNĂ, DEȘTEAPTĂ-TE ROMÂNE

Acum când pentru-a te putea cânta

Miroși a sânge și a carne vie,
Pricep că duci în melodia ta
Un colț din sfânta noastră Românie.

Prin tine robii s'or elibera
Cu cerul încheind nouă frăție,
Îi porți pe culme ca după o stea
Unde nu-i moarte ci doar veșnicie.

Tu reprezinți un fel de legământ
Ce l-au făcut prin vremuri depărtate,
Strămunii, că mai bine în mormânt
Decât lipsiți de neam și libertate.
– Așa prin fiecare-al tău cuvânt
Fiorul până'n inimi ne străbate!

MARȘUL REVOLUȚIONARILOR

Strămoșii'n fața voastră se închină
Că vrednici sunteți azi de lauda lor,
Cum v'ați bătut s'ajungeți la lumină

Având drept armă, sfântul tricolor.
Ci veacul Românilor de mâne
A răsărit când ați cântat în cor

Și vii și morți, Deșteaptă-te Române!

CEEA CE NU SE POATE UITA

Nu vreau nimica astăzi de la voi
Sunt fericit că liberi veți putea
Să dați și României forme noi,
Cum doar Aron Cotruș le mai cânta.
Ci de sub gloanțe nu s'ar fi născut
Dacă ei toți, ce-au mers în fruntea sa

Nu îi făceau din piepturi goale, scut.

CÂNTECE PENTRU ROMÂNIA

PE ALTARUL NUMIT MIHAI EMINESCU

Străinii ne lovesc, ți-o spun să știi,
De mult nu mai avem nici neam, nici țară
Ni-s vetrele ca satele, pustii,
Și fluerul în codru plânge iară.

Ne-ar arde dacă ar putea de vii
Numai credința'n tine să ne piară,
Tot ei ne-au dus din funduri de Rusii
Blestemul roșu, comunista fiară.

Alături de ai tăi părinți și fii
Care din tine se cuminecară,
Ție-ți închin, apusul meu de sară:
Dac'om cădea, cenușă-ți vom servi
Din ea, ca din eterna primăvară,
Mereu, călcând pe moarte, să re'nvii!

EMINESCU, POETUL DEMIURG

La stihuri, dintre toate mai frumoase
Găsești prin veșnicii piedestale,
Să le înalți columne majestuoase
De-a-lungul unei Vie triumfale.

Ce urcă pân'la templu spre zenituri,
Unde'n cerească ei arhitectură
Clădește un altar pe infinituri
Ea, forma oglindită'n sine, pură.

Acol cu o gigantică putere
Dă cosmosului altă armonie

Și'nbogățește cântecul din sfere
A ta, nemuritoare poezie!

OPERA DEMIURGULUI
– eminesciană –

Tu ai viață, magică putere,
A te'nălța din locul cel mai jos
Urcând trepți unice până la sfere
Peisaj celest cum nu-i alt mai frumos.

Cuvântul inimii rostit, e rugul
Pe care arde gând înalt și pur,
Cenușa cât un pumn o duci în crugul
De îngeri plămădit cu mâni de-azur.

Prin constelații calci nemărginirea
Nimb luminos neantul încununi,
Reîntregindu-ți la izvoare, firea,
Modelul veșnicei perfecțiuni.

LA O SUTĂ DE ANI
15 Iunie 1889 – 15 Iunie 1989

Ești astăzi încă tânăr ca și-atunci
Când te-au jelit, de pieptul tău aproape,
Cântarea păsării măiastre'n lunci
Și teii, zâne lăcrămând pe ape.

Luceafăr, astru înălțat la cer
Tu nu cunoști căderea sub amurg,
Treci marea din desmărginit eter
Cu dorul geniului Demiurg.

Prin Poezia ta, izvor și vis
Făcută'nalturilor să ne poarte,
Cum Parcele în leagăn ți-au prezis
Ai dobândit viață fără moarte.

GÂNDUL PROFUND AL LUI EMINESCU
Inscripție pe dodecameronul său teatral

E scrisul lui format de-un gând profund
Fântână care se deschide'n cer,
Transformă tainele câte se-ascund
Prin vers, într'un magnific giuvaer.

Purificat din cercul său imund
Luceafăr calcă drept, senin eter,
Și stelele se sting sub malul scund
Când trece peste ele, auster.

Așa își lasă unicul ecou
Ducând titan, superba mărturie,
Că dacă ne apare tot mai nou
E fiindcă'n minunata-i poezie,
Pe lâng'a frumuseții nemurire
Stă o profundă, nobilă gândire.

DUPĂ UN GÂND DE-AL LUI EMINESCU

Noi cerul de-l luăm azi cu asalt
E fiindcă spiritul din univers
Ne-atrage cu zenitul său înalt
Pe drumul de la naștere, invers.

N'am știi că spre limanul celălalt
Putem să ne'ndreptăm fragilul mers
Și n'am visa că facem câte-un salt
La cer, pe-aripa fiecărui vers,

De n'ar fi-acolo alba țară, unde
El sufletul își are'n ea izvorul,
De-aceea către zările profunde
Ne duce taina inimilor, dorul,
Și dacă nu-l găsim, rămâne vie,
Chemarea, setea după veșnicie.

CÂNTEC PENTRU ȚARA MEA

Vino Țară și mă du
Că nu-i mândră cum ești Tu . . .
Gura-mi pun ulciorului
Să-mi sting focul dorului
După casă, după frați
După dragii mei Carpați;
La umbra izvorului
Firele mohorului
Deie-mi din dulceața lor
Ca și căpriorilor
Când în mijloc de Prier
Beau din el, apă și cer.
Doar în Valea cea frumoasă
Îngerii vin și-amiroasă
Cum în rai, a mirodenii
Arse'n sfeșnice la denii,
Unde-s preoți mari Blajinii
În Biserica luminii,
Sus pe vârfuri de Ceahlăuri
Că trec pajure prin hăuri . . .
Buciumul zice că Horia
A schimbat ca moț istoria,
Printre cetini tainic șuier
Este Iancu și-al lui fluier
Comandând de luptă, gata,
Codrul și cu Detunata . . .
Dar vai, tot în străinie
Cum nu-i alta grea pustie,
Mă trezesc plângând cu jale
Căci pe plaiurile tale
S'au uscat copaci și flori,
De când ele-s închisori,
N'are niciun colț senin
Sevele-s de ieri, venin,
Și sub lanț cutropitor
Geme bietul nost popor!
Ci aproape-i ziua'n care
Liberi o să fim sub soare,

Șteargă spicul lanului
Urma Leviatanului!

CÂNTEC PENTRU ROMÂNIA

Lui Aron Cotruș

Pe câmpul robiei muncesc și asudă
Ștergându-și în brazde cămașa lor udă

De sânge vărsat, până'n vârf de Ceahlău,
Sub lanțul hainului, roșu călău.

Și apele jalea o poartă, un caer,
Pe care se țes numai lacrimi și vaer,

Măiastra schimbatu-și-a cuibul și modrul
De când nu-i mai frate, Românului, codrul.

Tiranul zdrobește și ultimul ram
Se pierde biserică, patrie, neam,

Pustiul stă'n loc de bucate la masă
Căci daco-romanii au temniți, nu casă.

Și Horia și Iancu, eroi fără cer,
Mă roagă vai, Doamne, atâta să-ți cer,

Asupra urmașilor giulgiu așterne
Lumina privirilor tale eterne,

Duh Sfânt, îmi revarsă pe creștetul gol
Să pot să mă dărui și iar să-i răscol,

La luptă să-i chem pe aripă de vânturi
Cei vii lângă moșii câți dorm prin mormânturi,

Drept arme luăm bolovani din genuni
În frunte rostind Basarab rugăciuni

Și cruce ne face, ne'ndeamnă cu spada
Să-i batem pe dușmani, ca el la Posada.

COTRUȘIANĂ

Să fiu pân'la capăt al lui,
al neamului meu,
al neamului meu! . . .

Bate vântul firul putred de secară
Pâinea nu ne-a fost nici când așa de-amară , , ,

Crivățul aduce viscolul în casă
Pruncilor n'avem nimic de pus pe masă...

Bolile ca viermii, viețile ne scurmă
Ați furat din pod și bobul cel din urmă.

Nu v'ajuns cât ați hoțit, hoardă bolândă
Ci ne-ați dărâmat și vatra a mai sfântă,

Casa moșilor și crucea și pădurea
Nimicitu-le-ați cu pușca și săcurea.

Ne-ați prădat istoria și tot trecutul
Temnițe ne-ați ridicat, bătut cu cnutul . . .

Lângă zidul cerului stropit de sânge
Auzind cum țara suferă și plânge

Noi vă blestemăm, tâlhari, stirpe de vită,
Flăcările iadului să vă înghită . . .

EFIGIE, ARON COTRUȘ

El n'a cântat pe alții ca rapsod
Și nici în Elizeu, eroi urcați,
Ci cum în inima lui a prins rod
Chemarea neamului de pe Carpați.

A luat drept sfeșnici, brazii din cosmin
Și-a pus, arzând luceferi lumânări,
Din liturghie ultimul Amin
Balsam pe fruntea'ngenunchiatei țări.

La moartea-i lângă solitarul pat
Doar dorurile au rostit litanii
Pe când statuie veacul i-a săpat
În relieful albei Transilvanii.

LUI IULIU MANIU

Asemeni înțeleptului Socrate
Ai preferat în temniță să mori,
Decât să-ți părăsești mândra cetate
Lăsând-o hoților cutropitori,
De i-au furat și roua de pe flori.

Ci loviturile câte pe trepte
Mort, ți le-au dat, târându-te'ntr'un sac,
Vor naște buciume să redeștepte
La luptă neamul tău romano-dac
Din Transilvania până'n Bugeac.

Apoi drept cruce pasărea măiastră
Coloana cerului ți-o ridica
Și fericit îți cântă Doina noastră
Păstorul Mioriței dus de-o stea,

Că-i fi stăpân din nou, în țara ta.

CREDINȚĂ, PATRIEI ROBITE

Să-i cinstim pe-ai țării opincari
Căci ei știu să sape ca'n pământ
Brazda țarinilor, urme tari,
Și în lutul sufletului sfânt.

De sub trudnicile mâni înviu
Păsările paradisului,
Le insuflă zborul, duhul viu
Strop curat din apa visului.

Cântece de fluere și nai
Primăverile mohorului,
Sfeșnice-s, bisericii din plai,
Vechi icoane ale dorului.

Nemuririi lor îngenunchem
Ca'n naintea satului troiță,
Rugă la'nviatul Bethlehem
Să rostim din tine, Mioriță.

ÎNTRU DEȘTEPTAREA ROMÂNIEI

Atâta timp cât inima îmi bate'n piept
Spre tine neamul meu, din tată'n fiu, țăran,
În fiecare ziuă gândul mi-l îndrept,
Căci stai îngenunchiat, robit, sub cnut dușman,
Nici când n'a fost, chiar Dumnezeu, așa nedrept!

Sunt morți copiii tăi plecați pân'la izvoare
Pe urma Dacilor de pe Negoi și Retezat,
Acolo'n catedralele de-azur și soare
Vroind să'nvețe cum străbunii lor au cutezat
Toți munții peste AntiChrist, să îi doboare.

De-aceea până nu aprinzi Carpații stânși
Deasupra Leviatanului să cazi de-avalma,
Nu am să-ți șterg, lovită țară, ochii plânși
În vers nu-mi domolesc năpraznică sudalma
Ci o trimit plăieșilor la luptă strânși
Cuvintele-mi drept gloanțe, să le'ncarce arma.

ÎNTRU ÎNVIEREA VEACULUI CE O SĂ VIE . . .

Să nu uiți niciodată ochii plânși
Icoană vie'n tine poartă-i peste vremi,
Când te întorci spre ei, cu pumnii strânși
La ceruri ridicați, dușmanii să-i blestemi.

C'au năvălit mișei în casa lor
Venind din răsărit barbare hoarde,
E sclav ingenunchiat Vârful cu dor
Și țara-i rug, se mistuie și arde.

Doar n'au de-acum nici curte, nici ogoare,
Mai rău s'au năpustit asupră-le ca ulii
Pe roată Horia tras, azi iarăși moare
În mijlocul îndoliate-i Albe-Iulii.

Blestemul îți ajungă în Carpați
De-acolo prăvăli-se-vor până în văi
Toți munții din străfund cutremurați
Pentru-a distruge Leviatanul cu ai săi . . .

Și-atunci în turnul Putnei sfinții-or trage Buga
Drept semn că Domnul ți-a primit blestemul, ruga . . .

INSCRIPȚIE PE POEMUL *ÎNTRE VOLGA ȘI MISSISSIPPI* DE ARON COTRUȘ

Motto:
Drept pâine, tină să ne dați
Și'n loc de apă fiere,
Poate-om muri îngenunchiați,
Dar Neamul nu ne piere.

În inimă avem săpat
Ca pe o dură stâncă,
Să nu uităm că ne-ați trădat
Și o mai faceți încă.

Răsplată că am mers cu voi
Bătutu-ne-ați în cuie
Ne-ați dus Mongolile, puhoi
Cătușe să ne puie.

Pe tron ați ridicat tâlhari
Din Asia netoată,
Ce-au fost ai țării bravi stejari
Zac astăzi trași pe roată.

Sau alții rătăcind își duc
Departe-a lor jelanii
Și cântecele de haiduc
Prin funduri de Germanii.

Dar oricât Leviatanii-l rod
E Neamul dârz și tare
Va ști din bezne și din glod
A-și face iar altare.

El, Domnu-i dee sfânt răsad
Puteri, cerească mană,
S'alunge până'n fund de iad
Și umbra de-i dușmană.

Atuncia sărutând smerit
Cum pe-o icoană, Glia,
Vom mulțumi c'ai slobozit
Din lanțuri, România!

INSCRIPȚIE PE CARTEA *PĂMÂNTURI ROMÂNEȘTI* DE N. LUPAN

Aș vrea durerea'n versuri s'o exprim
A neamului robit la el acasă,
Pe răni să-i pun un văl de cer sublim
Țesut din a cuvântului mătasă.

Cetățile lui Ștefan toate plâng

Și'n lanțuri stau îngârboviți, Carpații;
Pe creste brazii solitari se frâng
Să-și aibe cruce, la morminte, frații.

Biserici și iconostase cad
Nu-i loc pentru creștini lângă altare,
Pe drumul pâinii, hoardele-și fac vad
Cum vin călcând pe sfintele hotare.

În frunte-o seceră și un ciocan
Stă namilă hidoasă, AntiChristu,
Cu laba'ntinsă peste șes și lan
În țara mândră dintre Prut și Nistru.

Prezența lor distruge câmp și flori
De neghină ucisă e verbina,
Pustiu au dus pe plaiul plin de sori
Când au sfărmat în două, Bucovina.

Chemarea neamului, ea ne-a rămas
S'o ducem peste vremuri, mai departe,
Pe calea ei să nu avem răgaz
Pân'ce n'om fi din nou, în libertate.

DIN CATEHISMUL NAȚIONALISMULUI

Prin slujba'nvierii ce-o ține cu morții ei, Glia
În spice ca'n taine Isus se coboară
Căci pururea sfântă Biserică mi-e România,
Religie una, iubirea de țară.

De când pentru el sunt Carpații, Golgotă
Vai, liniște nici chiar în somn când visez nu mai am
Atâta aș vrea să-mi exprim clocotinda revoltă
S'arăt cum în lanțuri trăiește robitul meu neam.

Alege-ne drumul luminii, izvorul dintâi și hotarul
Să știm că ajungem la ieslea curată din Biblii, sub stea
Și codrul și Dunărea ne va'nveli ca în giulgiuri: altarul

De poartă'nviată la ceruri pe ultima lui Pietà.

Și-așa într'o zi ne vei da, strop divin bucuria
Întoarcerii'n casa miorițelor iară,
Căci pururea sfântă Biserică mi-e România
Religie una, iubirea de țară.

PENTRU STINDARDUL BASARABIEI NOI

Pe tricolorul vostru semn ați pus
Un cap de zimbru dintr'aceia care
Lui Dragoș-Vodă, într'o zi cu soare
I-au arătat, unde pe ape'n sus,
Măiastrele doinesc lângă izvoare.

Arzând în candelabrul mușatin
Trecutul își revarsă alb, lumina,
Pe când din Marea Neagră la Tighina
Și din Soroca până la Hotin
Cetățile în Nistru-și pierd rugina.

Sub nimbul său, mă rog lui Dumnezeu,
Căci știu dacă îți dăruie tăria
Să'nvingi eroic neam, toată urgia
Exemplu-ți va servi, ca jugul greu
Să-l scuture de-acum și România!

Cu voi va'ncepe a se scrie iar
Istoria și felul cum coboară
La Chișinău, din piatra statuară,
Ștefan cel Mare, Vodă temerar,
Că-l cere neamul domn, pe'ntreaga țară.

Atunci reînviind și semnul pus,
Un zimbru ne-o purta către altare,
Uniți și liberi, într'o zi cu soare
S'ajungem, unde pe Ceahlăuri sus,
Măiastrele doinesc lângă izvoare . . .

SIMPLU CÂNTĂREȚ AL NEAMULUI

Așa s'a vrut și Vasile Alecsandri

Dacă în cinstea nunții Patriei cu nemurirea
Celeste aripi am reușit să dau epitalamului,
În loc de lauri, de la voi doresc să am iubirea,
Cum se cuvine unui simplu cântăreț al neamului.

Căci inima, descântec, mi-o prefac în masă de altar
Din mine mă împart, samaritean, ca pâinea caldă fraților,
Cu soarele vom învia din șesul vechiului hotar
La vatra Sarmisegetuzei dace, vulturul Carpaților.

Durerea mi-a îngreunat, polog, vioara
Blestemul deștărării pus asupra lotrilor,
Își plânge baciul mort în temniță mioara
Și plâng păduri din toate tulnicele codrilor.

Pocalul umezit din roua lacrimii reci o să nască
Alt porumbel, duh irizat, măiastra paradisului,
Pe holdele luminii, bourii legendelor să pască
Otava, praful stelelor când cad, cenușa visului.

Odată'n hora Cosânzenelor cu Feți Frumoși,
Prag alb lângă biserică, de sfânta zi a hramului,
O să mă'ntorc la casa mult iubiților strămoși,
Cum se cuvine unui simplu cântăreț al Neamului.

GLASUL SÂNGELUI

Să respectați pe bătrâni,
Altfel la masa copiilor blidul cu miere
Nu va mai fi decât lacrimi și fiere,
Fără bătrâni, vai, cetatea sub dușmani vă piere.

Ce zic, iubiți pe bătrâni,
Fiindcă spinările lor pentru voi se'ncovoaie
Trepte din ele spre Domnul, ridică,
Să nu vă pierdeți în mlaștină și în noroaie

Viața mizeră, deșartă și mică.

Pe la răscrucile țării se-adună și-acol vă așteaptă
Sfinți cu anafura inimii neamului vostru în mână,
Porți de biserici, de-a-lungul cărării, slăvită și dreaptă,
Umbre în suflet, prin vecii veciilor să vă rămână.

Ce spun, iubiți pe bătrâni
Ștergeți cu ei suferințele frunții-adunate broboane,
Ei sunt altarul și ei sunt izvorul,
Fac din lumina trecutului, mândră Golgothă, piroane,
Ca să fixeze de cer viitorul
Țării în care vom fi iar stăpâni.

Iată de ce să iubiți pe bătrâni . . .

DIN PRIMA LINIE

În memoria celor căzuți pe frontul anticomunist

Tu știi că mă găsești în astă carte
Cu tot ce simt și mi-a servit drept luptă,
Doar m'am ținut cât am putut de-o parte
N'am mers cu lumea searbădă, coruptă.

Nu m'au atras chemările deșarte
Am urmărit ideea absolută,
Pentru-a salva, în mine, de la moarte
Icarul fulgerat și-aripa-i ruptă.

Ca el de-ajung în bezne a mă zbate
Scăpa-voi totuși din robia lor,
Căci forță-mi dă a mea singurătate
Oricât pieirea dușmanii mi-o vor:
Și dacă brațele îmi sunt tăiate
Voi ține'n dinți, drapelul tricolor.

ROSALIA

V'aș pune pe mormânt în loc de floare
Să ardă candelă pentru vecie
Slujitul ideal, mărețul soare,

Aprins de voi sub cerul de leșie
Al țării, care stă în grea robie,
Sub tâlhărească, neagră străinie.

Prin jertfa voastră, Neamul o să'nvie.

ÎN FAȚA PLUTONULUI DE EXECUȚIE

Memoriei sfinte a lui Ion Antonescu

Te-au nimerit dar nu te-au omorît:
Erau o gloată de feroci tovarăși,
Cât are omenirea mai urît
S'au năpustit asupra țării, iarăși.

Căzut fiind în genunchi le-ai ordonat
Să tragă'n țintă salve ne'ntrerupte,
Cum pe soldații tăi i-ai învățat
În Rusia când i-ai trimis, să lupte.

Și ultim glonț în ceafă ți-a fost tras
Un politruc având mănuși de piele,
Fără viață, munte ai rămas
Acoperit sub bezne reci și grele
Pân'ce te-ai înălțat, spre el atras,
La Panteonul neamului, din stele.

II
ECCE HOMO!

Cei învățați să tragă și în soare
Deloc virtutea nu pot înțelege
Din calomnii fac mândră sărbătoare

Pe când minciuna o declară lege,
Se-ating de faima ta, eternă, vie,
Pentru-a sui pe tronul lor, un rege

Aflat de mult, în stare de mumie!

CÂNTEC PENTRU NEAMUL MEU DE MÂINE

Nu m'ați învins, dar n'am să mă mai bat,
Prea sunteți mulți conduși de legea urii,
Înlănțuiți într'un dement Sabat
Jucați doar după tactul imposturii.

Oricâte rele peste neam se-abat
Lovit și gol, el n'are de-ale gurii,
Sub voi ca'n lanțuri, și-astăzi se tot zbat
Virtuțile, și ziceți că's injurii.

Dar țara numai Horia din mormânturi
Când s'o scula'n cetatea Albei-Iulii
O va scăpa, dând dușmanii la vânturi
Să-i ducă de-unde au venit ca ulii.
– Și-atunci se vor trezi și Apusenii
Sătui de-așa pustiuri și bejenii.

AȘA VA FI'NTR'O ZI . . .

Când eu vă spun că într'o zi Carpații,
S'or ridica și vor porni la vale
Din lanțuri să-și elibereze frații,
În timp ce Horia le-o ieși în cale

Sub ale Detunatelor portale,
Voi credeți c'astea sunt doar declamații
Rostite dintr'un dor al ființei sale
De cel ce-i rătăcit prin constelații.

Aminte să v'aduceți din trecut
Că Macbeth prins de al puterii foc
Întocmai ca și voi, nu a crezut,
Că o pădure-și lasă al ei loc
Ducând spre el sub trunchi și ramuri, arme
Cu forța lor gigantă să îl sfarme.

ÎN LOC DE EPITAF

De te oprești la crucea mea de lemn
Să știi că cel ce doarme-aici, ți-e frate,
Prin viață a trecut senin și demn.

Milă n'a vrut și n'a cerut dreptate
Mișeilor, nici că le-a fost supus,
Trăit-a'n mare, grea singurătate

Și a căzut, dar tot cu fruntea sus.

DESPRE ADEVĂRATA MISIUNE A POETULUI

Ne tot vorbești de lună și de stele
Cobori luceferii la tine'n prag,
Dar uiți că'n țară e atâta jele
În grea robie stă ce ai mai drag.

Poetul ține'n loc de pană, bardă,
Ne apere cu dânsa și lovească,
În suflete lumina lui să ardă,
Necazurile holda nu ne-o pască.

De-acasă am plecat nu ieri, socot,
Dar gândurile'n noi încă fac larmă
Urîtă-i viața bietului ilot
Când lanțurile cugetul îi sfarmă.
– Să-i nimicim cu temnițe cu tot
Ne fă din cântecele tale, armă!

PE SCRIERILE POLITICE ALE LUI EMINESCU

Te'ntorci acoperit de nimb și slavă
Pe urma bourului alb din mit
Ducând la Țara lui de Sus, moldavă.

Cunoști al cerbilor himeric rit
Când se adună'n umbra unor tei
Și îți șoptesc descântul anumit

Prin care-ți vor aduce, dacă vrei
Trecutul tot; de mult doar pe-un liman
Îl țin Blajinii, tăinuit, cu ei.

Dar azi când neamul tău daco-roman
Stă'n lanțuri și-a se plânge n'are cui
Te rogi lui Dumnezeu, pe Leviatan,

Să-l izgonească-odat din țara lui.

CREZ DE LUPTĂ

Îmi e singurătatea tot mai grea
Chiar dacă sufletul din mine'n schimb
Primește curățenie de nea
Și cerul, frunții-mi pune, sacru nimb.

De-atâtea ori întorș pe calea mea
Ce-ar trebui, m'am întrebat, să schimb
Pentru-a ucide lumea noastră rea
Cu toți să ne-adunăm pe-același limb.

Dar voi îmi cereți morții să îi las
Un altul mincinos, sperjur să fiu,
Îmi întărească fiecare pas
Tăgada idealului, ieri viu.
– Mai bine singur decât într'un rând
Cu cei ce, Iudă, neamul lor și-l vând.

MAI TARE CA ORICE ROBIE

În lumea noastră de-astăzi se desvoltă
Doar felul lor scăzut și trivial,
Lovesc în cei cu inima involtă
Fiindcă mai cred, slujind un ideal.

Se supără când pe azura boltă
O steauă 'mprăștie prea mult cristal,
De-aceea fac scandal și se revoltă
C'așa o cer stăpânii lor din stal.

Ca Prometeu însingurat pe-o stâncă
Mi-e sufletul ieșit din grea genune,
Deși ei tot mă fac să sufăr încă,
Și-și dau lui Hades viețile, arvune.
– Chiar dacă-l trag în bezna lor adâncă
Ei spiritului, lanțuri, nu pot pune.

MANIFEST

Țâșnește ca un gheizăr poezie
În sus, din inimă, arcă involtă
Să'mparți, stropi luminoși de rază vie
Întregii lumi, fierbintea mea revoltă.

Prin ani uitați sub desțărata boltă
Destul am vrut al nostru doar să fie
Tot cerul și stelara lui recoltă,
În timp ce plânge patria'n robie.

Să ne apese blestemul cel greu
Dacă'ntr'o zi de rea străinătate
Cu pumnii-amenințând pe Dumnezeu
N'o să ne facem singuri, iar dreptate.
Și va porni pădurea seculară
Cu noi în marș de luptă către țară.

SONET DE REVOLTĂ

Din tine, vis al gingașului bard
Retras de lume, intrigă și larmă,
Sonet, aș vrea să-mi zămislești o armă,
Speranțelor ce'n piepturi vajnic, ard.

Nu verb frumos ci blesteme, sudalmă,
Lipsit de artificiu și fard
Astfel să ieși afar pe bulevard
Și drumul să le-arăți mai clar ca'n palmă.

Să știi să pui bujori în față suptă,
La car cu grijă osia repară
Că stă de mult, pe jumătate ruptă.
Să fii trompeta primă din fanfară
Când marșul sfânt ne va chema la luptă
În România, să ne'ntoarcem iară.

LA TOMIS, PLÂNGE NEAMUL . . .

La Tomis plânge neamul, desțăratul,
Ca și odat în Sciția minoră
E viscol greu de-a lungul și de-a latul
Sălbatec lupii, țara ne devoră.

De lăcomia roșie nu scapă
Nici vatra patriei cum este satul,
Pe morți din cimitire îi desgroapă
Și-altarele dărâmă, necuratul.

În valea unde altădată, bouri,
Se închinau pădurii la izvoare,
Plâng ugerele cerului din nouri
Prin codrul care se întreabă: "Oare
Să lupte, pentru noi sacrificați,
Vor coborî, uriești din Carpați?"

MESAJ

De voi nu vreți să îmi deschideți cartea
O las pentru acei cari o să vină
Poate că ei vor câștiga din partea
Unde am pus mai multa mea lumină.

Căci altfel tot de suferință plină
Prin ea învinge nu prea des dreptatea
Și zarea cu atât e mai senină
Cu cât mă ține rob, singurătatea.

Sub umbra inimii în călimară
Am adunat, cum Gralurile, sânge
Așa că'n scrisul meu, cadență rară
De multe ori lângă mormânturi, plânge.
– Ea stând pe masa slujbelor de sară,
Ca pâinea caldă pentru voi se frânge.

PROTEST

În contra lumii strâmbă și absurdă
Azi glasul ridicat protestatar
Trecând peste pământuri și hotar,
Vreau fiecare om să mi-l audă.

În veacul nostru, iată o declar,
E îngroșat doar spiritul de Iudă,
Căpușă'n sângele celor ce-asudă
Minciuna trage numai la cântar.

Nici e destul mizerul trai de câne
Prin iadul unde'n bezne ne cobor,
Nici că ne-așternspre'ntunecatul mâne
Din oasele părinților covor,
Dar după ce le-am dat ultima pâne,
Acuma sufletul din noi, îl vor.

ADULAREA DICTATORULUI

Stă țara azi sub cnutul tău, zdrobită
Că neamul doar în lacrimi are spor
Și ele-i cad la masă'n loc de pită.

Câți te aplaudă'ntr'un sinistru cor
Duc urmele, cum sug, pe mâni, pe gură
Din sângele robitului popor

Până și ultima lui picătură.

RUGĂCIUNE SĂ SE ÎMPLINEASCĂ CEASUL CEL MARE . . .

Leviatanu granița închide
Parcă-i uriașă poartă de'nchisori,
Lumina și-a ei rază o desfide
Le pune lanțuri chiar dacă-s din sori.

Sclavi vrea să aibe drept alegători
Mașini ne'nsuflețite, cranii vide
Și cad sub pumnii lui cutropitori
Atâtea gânduri după cer avide.

Fiindcă-i singur ca într'o pustie
Poate oricând să-l sfarme jugul greu,
Mă rog a libertății zi să vie
Și pentru oropsitul neam al meu . . .
– N'a mai rămas decât credința vie
Că nu ne uită bunul Dumnezeu!

CÂNTEC PENTRU ȚARA MEA

Viața'ncepe să se lumineze
Ca ceru-acest de albă primăvară,
Nu peste mult în piept cu inimi treze
Acasă toți, ne vom întoarce iară.

Câte sălbăticiuni și rele pieze
Au năvălit lăcuste peste țară,
N'om lua cu-ai noștri sfintele amieze
Decât după ce'ntâi le-am dat afară.

Nu-i vis de om trăit prin străinie
Și nici de-amarnică singurătate
Căci clipa unică are să vie
Când clopotele pentru noi vor bate,
Scoțându-ne din groaznică robie
Va fi și'n România, Libertate!

PRĂBUȘIREA TIRANULUI

Te-ai închinat, ca idol, imposturii
Ciocanul și cu secera drept cruce
Ai dus robia beznelor și-a urii.

Dar azi când simți că lumea ta se duce
Oricâte fortărețe i-ai zidi
Toate'ncercările ți-or fi caduce,

Istoria tu'n loc, n'o poți opri.

CÂT VEI MAI SUFERI, O, NEAM AL MEU

În fața răsculatului german
Mă'nchin când dăruie'n protestul său
Un gând poporului nostru sărman
Sub jug aflat, cum altul nu-i mai rău.

În timp ce-acas o mână de mișei
Aplaudă pe dictatorul nebun,
Călău ce suge sânge, trage piei
De pe românul omenos și bun.

Cât vei mai suferi, o, neam al meu
Și n'auzi că te cheamă Horia,

El poate te scăpa de chinul greu
Redându-ți din străbuni iar gloria,
Să afle lumea cât și Dumnezeu
Că nu mai boicotăm Istoria !

UNUI OM ADEVĂRAT

Având al povestirii nobil dar
Cu divagații să cuprindă tot,
Știai să te întorci la matcă iar
Exact cum proceda și Herodot.

Vedeai în scrisul tău un fel de-altar
În care tu slujeai drept sacerdot,
Și azi când te citesc, pe drum stelar
Să urc făr'de-aripi, pân'la tine, pot.

N'ai acceptat un loc printre tovarăși
De-aceea pana ți-ai lăsat din mână
Și ai jurat că ai să publici iarăși
Doar când conștiința ne va fi stăpână.
– Ți-or cântări cu-adevărat valoarea
Tăcerile de-or trage, nu vânzarea.

VERSURI PE O CARTE

Îți deschizi cartea ca pe unul din acele pocale
În lumina cărui, vin de cuminecătură,
Ți-ai scurs, vai, sângele simțirii tale
Picătură după picătură.

Când o ai în mâini, te vezi drept sacerdot
Îmbrăcat cu ale cerului stihare,
Să reslujești destinul tot
Pe masa liturghiilor interioare.

Un filtru-al visului, nenumăratele poeme,
Asemeni primăverii din oglindă, să le'nvie

Prin ele, astre, lacrimi ale nopții, diademe
Am pus pe inima Icarului, legendă vie.

Citești în gândul prefăcut minune, taină numai duh
Curat de trup și pași săi, rugina vremii, cât și lacome ispite:
De-a-lungul urmelor lăsate la izvoare prin văzduh
Adaogă trepte noi, urcușului în Dumnezeu, Coloanei infinite.

ERES ȘI LEGENDĂ

În marmora Victoriei din Samotrace
Stă întrupată Pasărea Măiastră,
Miracol săvârșit prin văi și temple trace,
La curtea Dioscurilor albastră.

Și trilul ei armonic îl auzi mereu
Cum prin poiana inimii ți se resfiră,
Așa cum poartă marea cântul lui Orfeu
Executat de-aed, pe-a veșniciei liră.

În zborul către ale stelelor cărări
Lumina cerului aripile-i încarcă,
Doar au pornit spre alte, infinite zări
Cu melodia sferelor să se întreacă.

La curtea Dioscurilor, albastră,
Miracol săvârșit prin văi și temple trace,
Stă întrupată Pasărea Măiastră
În marmora Victoriei din Samotrace.

IZBUCUL PONORULUI DIN *SUITA* LUI MARȚIAN NEGREA

Pe locul unde au căzut
Fărâmele de astre
Durează urme, pașii'n lut
Ai păsării măiastre.

A fost deajuns vers descântat,
Din bezne să erupă
Tot soarele cel sfărâmat
În țăndări ca o cupă.

Luminile sunt dar minuni
Ritm cosmic cât nu-i altul
Prin pajiști împletesc cununi
Și'n ape duc, înaltul.

Sub miez de fermecat ponor
Se-aud orgi subterane
Căutând pierdutul lor izvor
Prin văi aldebarane.

Și când se varsă'n curcubeu
Simt iar că sunt acasă,
Cu îngerii lui Dumnezeu
Se întâlnesc la masă.

Urmează deci itinerar
Izbucul ca'n poveste,
Curge nu'n jos ci temerar
La stele, sus, pe creste.

TERȚINE PROFANE

Cine în ocolul viselor noastre
a ucis azi noapte, pe rând,
toate păsările măiastre?

Mă uit la umbre tremurând
Holocaust, nemaipomenit măcel
petrecut numai în curtea unui gând,

Poate mă găsesc și eu întreg, prin el.
Dar nu mă întâlnesc, stau împrăștiat sub stele
Că pași nevăzuți tulbură apa, inel după inel.

Ori arătări or fi, sălbatece iele
De-au distrus frumusețea, Prierul
Și'n bezne l-au purtat, acasă, la ele?

Cine-a ucis păsările măiastre,
le-a invidiat puritățile și cerul.

CÂNTEC POPULAR

L-am căutat și l-am aflat
În mijlocul codrului
La Curțile dorului.
(Dintr'un refren popular)

Am venit cu toții la Curțile dorului
Să ne umplem sufletele, frământate oale și căni,
Din izvoarele lui Dumnezeu ale luminii:
Cu apa lor și busuiocul livezii codrului
Vom vindeca în noi, mulțimea de răni,
Lângă îngerii raiului, mai albi decât crinii.

Și putea-vom în adâncuri să citim
Legendele fântânelor, dând la o parte cerești patrafire:
De-aici să se'nfiripe drumul nou, sublim
Cum urcă la altare, dincolo de fire
Prin noianul veșniciilor albastre,
Sub vraja recilor oglinzi, în ele ducând silueta feciorului
Pornit spre curcubee după zborul păsării măiastre,
Curățit în isopul și frunza mohorului
De la Curțile dorului, de la Curțile dorului . . .

DESȚĂRARE

DESȚĂRARE

Cât vei mai suferi tu, neam al meu,
În țara ce-i a beznelor galeră
Pe gât să te apese lanțul greu,
Robie cum n'ai cunoscut, mizeră.

Te'njură și te chinuie mereu
Îți ia chiar aerul din atmosferă,
Leviatan, vrăjmaș lui Dumnezeu
Barbar conduce ticăloasa eră.

De vrei să scapi de el, într'o răscruce
Eliberează-ți clipa de hodină
Cu sufletul ieșit din jug te duce
La morții tăi uciși, întinși prin tină.
– Să vezi că au la cap drept sfântă cruce
O, neamul meu, Carpații de lumină.

CONTEMPORANEITATE

Mă dau observ, din ce în ce la fund
Nu anii ci greșelile m'apasă,
Fiindc'am plecat din țara mea de-acasă
În mlaștina vieții mă scufund.

De unde-atâtea mișelii să iasă
Le naște josnic spiritul imund,
Cu cât e caracterul lui mai scund
Stă omul lângă cei aleși, la masă.

Tiran e banul și-ale lui oferte
Sub cnutul epocii ni se impune
Cum Nietzsche-a scris: "Umwertung aller Werte."

Sunt rele toate până ieri drept bune
Și postulatele devin incerte,
Minciuna-i singura înțelepciune.

CÂNTEC DIN DESȚĂRARE

Că ne-au intrat barbar, muscalii'n casă
Și că de-atunci cu inima pustie
Ne ducem viața tot în pribegie,
De jalea noastră cui oare îi pasă?

Blestem tu vei purta până'n vecie?
Să nu ai ce se cheamă un acasă
Și omenește așezat la masă
Lângă ai tăi să n'afli bucurie?

Ne amintim de toate, Românie,
Cum în trecut ai fost ca o mireasă,
Lăutarii, cântece de ciocârlie
Nuntașii, cerbi pe Valea cea frumoasă.
– Dar azi robiți în neagra străinie
De dorul nostru cui oare îi pasă?

DOR NESTINS

Spre tine ca odinioară, mamă
În suflet port cântarea melodioasă,
Cum din adâncuri naște și mă cheamă
Ducându-mă din nou, la noi, acasă.

Te văd nainte-mi, sfântă dintr'o ramă
Că te cobori și pentru-amiazi, pui masă
Pe când eu reîntors îți dau chiar samă
Că lumii de durerea mea nu-i pasă.

Am vrut să te păstrez, dar n'am putut
Și astfel singur am rămas în urmă
Să rătăcesc pe-un drum necunoscut

Până la capătul unde se curmă.
– În mine-i veșnică lumina ta
Ca'ntr'un altar, o albă Pietà.

SENTINȚĂ

În luptă am intrat fără de scut
Cu pieptul gol, expus astfel săgeții,
De m'au lovit toți, după cum au vrut.

Crezut-am că în iureșul vieții
Mânat de puritatea unui vis
Pot să slujesc pe-altarul frumuseții

Și cerul îmi va fi mereu, deschis.
De-aceea astăzi sunt rănit mortal
În lumea voastră s'aibe, nu-i permis,

Decât doar cei aleși, un ideal.

LOR . . .

"De ce tu lupta nu'ncetezi s'o duci
Doar în exil ca'n țară ești străin,
În carul ticăloșilor nu urci
Să'mparți cu ei un mișelesc destin?

Când au jucat mai bine la festin
Tu masca de pe-obrajii sluți de tuci
Le-ai scos; iar ei în schimb pe-ascuns, venin
Împrăștie ca niște eunuci.

Dar ura neagră Domnul nu le-o iartă
Oricât sunt oamenii stupizi și mici,
Mai solidari, cum numai lupii'n haită,
Fugind de ADEVĂR, parc'ar fi bici."
– "Nu mă atinge arcul lor, infamul
Eu apăr ce ei pradă: Țara, Neamul!"

II

Cunosc de-acuma modul vost incult
Pe lângă el nepăsător voi trece
Căci asta-i tot cât ați știut mai mult.

Las cei ce vin prin judecată rece
A cântări atâtea fapte, bine,
Și ca ogoarele să nu vă sece

Le voi uda cu visele din mine.

VAE VICTIS!

O viață te-ai condus după himere
Îndrăgostit de farmece și lună,
Crezând c'ai să găsești, vrăjite mere
Când flautul tău, c'a lui Apolo sună.

Ai încercat cu vajnică putere
Să iei în piept sălbateca furtună,
Dar ai văzut că visele din sfere
N'au fost decât iluzii și minciună.

Azi ești învins, un sclav în țări barbare
Idealurile-s morți de-acuma duși,
Reală-i doar o neagră disperare
Și jalea ei ne va distruge-acuși.
– Doar sufletul mai face închinare
Umil, ca'n rugăciunea lui Brâncuși.

DINTR'UN DIALOG APOCRIF

Nu-ți plac o știu, că fac de-acuma parte
Din foarte mulți la număr, deștărați,
Că n'au putut de vatra lor departe
Decât s'ajungă niște bieți ratați.

Găsești ideile-mi că par deșarte,
Egal cum la putere-s înălțați
Doar banii lor le dau sfântă dreptate
Sunt numai ei ai lumii învățați.

Am tras cu armele la vârf tocite
Mi-e locul într'o lume idealistă
Purtat sub vraja unei Afrodite
Spre culmi visate care nu există
– Când Nietzsche-a zis că Dumnezeu e mort
De ce în ființa mea încă-L mai port?

OARE ASTA SĂ FIE DEMOCRAȚIA?

Din toate părțile mă vad hulit
Fiindcă am mers pe drumul cel mai drept
Și Adevărul numai l-am slujit.

În timp ce prostul azi e înțelept
Licheaua preaslăvită'n mare cinste,
Mă'nlăturați, că nu vă sunt adept

Și tot mai cred în idealuri sfinte.

ÎNDEMN

Să nu te lași de dușmani doborît
Căci ei în slujba'ntunecimii sunt,
Iubesc minciuna și tot ce-i urît

Nu te-acorda cu pasul lor mărunt
Ei nu știu decât tina să o scurme,
Dat tu oricât te-or ataca de crunt,

Mergi mai departe, pe celeste urme.

PERSPECTIVĂ

Visez că ne-om întoarce iar acasă
Și'n umbra duzilor bătrâni din curte
Ca altă dat vom sta cu toți, la masă.

Dar uit de legiunile vândute
Străinătății, că atâta vor
Democrația proclamând virtute

Noi să cădem, ca ieri, sub glonțul lor.

GORUNUL DIN ȚEBEA

Nu știu cât oare vei mai aștepta
Prin târgul ăsta rece, teuton,
Unde-i așa de trist și monoton
În viața lor, dar nu altfel a ta.

De mult vioara nu mai are ton
Căci mâna ce ar mai veni spre ea
Căutată-i de o suferință grea,
Arcușul îi servește drept baston.

Nu ei mă fac puternic să cred încă
În soarele robiților mei frați,
Ci moșii toți de-acas, tăiați în stâncă
Pe culmile urieșilor Carpați.
– Străbune rădăcini îmi dați tăria
Să'nfrunt gorun din Țebea, vijelia.

DORINȚA UNUI OM FĂRĂ ȚARĂ

S'ajungi universal, nu-i scop mai van!
În timp ce voi vă amețiți cu apă
Acas eu mă doresc lângă țăran,
Unde el câmpul curăță și sapă.

Când ciurda la fântână se adapă
Îmi jur tămăduindu-mi greu alean,
Că nu mai plec, legat cum sunt de grapă
Din satul nostru, drag, transilvănean.

Împartă-vă străinătatea glorii
Fiți ridicați în vârful ei ocult,
Dar mie cântecul privighetorii
De mi-l lăsați, nu vreau nimic mai mult.
– S'aud ca ieri Apostolul în strană,
Și-apoi să joc pe plai, o hațiegană.

CINA DE TAINĂ A TRECUTULUI

De ce această rea singurătate
Mă copleșește zi de zi, mai greu?
De ce'n viață nu avut-am parte
S'ajung la idealul empireu?

Departe fiind natala mea cetate
M'a stăpânit adâncul dor mereu,
Aici între străini și străinătate
M'a părăsit și bunul Dumnezeu.

Să uit ce-mi duce ziua chiar de mâine
Ca altădat mă'ntorc în sat acasă
Din spre ogrăzi aud lătrând un câine
Și'n jur a câmp și a trifoi miroasă.
– La cină Mitru ne împarte pâine
Cu mâini bătătorite de la coasă.

ÎNTOARCEREA DIN PRIBEGIE

Lăsând în urmă neagra străinie
Aș bate drumul către-ai mei acasă,
Cum altădat, sub duzi, să-i văd la masă
Cinând tăcuți ca'n miez de liturghie.

Prin lume vale nu-i așa frumoasă
Cât cea pe Mureș din copilărie,
Cu dealul unde vița rubinie
A fumuri de tămâi și cer miroasă.

Ci dacă-mi va ieși ca ieri în cale
Moș Pavel vrând să-mi povestească iar
Despre trecute vremi patriarhale,
Cădea-voi în genunchi lângă hotar
Cucernic să-i sărut Sfinției Sale,
Bătătorita mână de plugar.

OFRANDĂ

Cu lanțuri România de-o'nconjoară
Sub cnuturi satele-i dac'or pieri
El, Adevărul, nu poate să moară:

De ce să urci te-au pus Golgote vii
Stă scris, ca veșniciile mai trainic,
În inima robiților tăi fii,

Profet al neamului, Nichifor Crainic.

IATĂ OMUL
lui I. R. . . .

Mi-am construit din suflet un altar
Unde'nălțându-mă asceza pură,
Aștept să-mi dee Domnul sfântul har,

Când voi simți privirea lui azură.
Dar oamenii jigniți de-acest model
După ce-l văd îl scuipă, îl înjură

Și-și fac necesitățile pe el.

SFÂRȘIT DE VEAC

De secole vă construiți o lume
Și declarați că singură e dreaptă,
N'o poate nimenea întrece-anume
Gândirea voastră-i unica'nțeleaptă.

L-ați alungat pe Domnul din altare
Și-ați scris de El că nici nu mai există,
Ateii predicând în cinste mare
Despre-o viață, dur materialistă.

Ați transformat academii și școală
În fabricele rațiunii zee,
Pentru conștiința devastată, goală
Ați dus "lumini", satanica scânteie.

În locul dragostei din rai creștine
Jucând pe glob cea mai sinistră farsă
Peste-adevăr, peste frumos și bine
L-ați pus pe Marx, cu ura lui de clasă.

Dar chiar de n'aveți liniște și pace
Până nu'npingeți totul la pieire,
Nu veți putea distruge, orice-ați face
În om, fărâma-i de dumnezeire.

PORUNCILE DESȚĂRATULUI

Nici când nu uita să le spui
În vis, nu uita să le spui,
Că'n țara ta nimenea nu-i
Stăpân pe gândirea și inima lui.

Iar dac'a te plânge n'ai cui
De tine nu-i pasă nici cui,
În pragul din tindă să-i pui
Drept plată, o lacrimă'n tindă, să-i pui.

Sub cruce să n'atârni ca'n cui
Tot dorul, să n'atârni ca'n cui
Căci ești doar al țării și-al lui
Al neamului ești, doar al țării și-al lui.

Tu jertfe adună și du-i
Bogatele-adună și du-i
Chiar dacă Golgota o sui
Prin spini numai sânge, Golgota o sui.

Tăbliilor legii înscriu
Cuvintele câte mai scriu,
Crez vouă, de-a-pururea viu
Foc ardă la vatră, de-a-pururea viu:

Nici când nu uita să le spui
Că'n țara ta nimenea nu-i
Stăpân pe gândirea și inima lui.

ARON COTRUȘ, DESȚĂRATUL

Nins de alba timpului cenușă
Cât te-ai mai luptat pentru dreptate,
Bați pribeag, la dânșii, azi în ușă
Doar acas le-ai fost nepot ori frate.

Nimeni nu'i văzut ieșind pe poartă
Pită și cu sare'n mâni să-ți ducă,
Parcă n'ai slujit prin mare artă
Graiul neamului, ci o nălucă.

Singur, zărilor celeste, bradul
Buciumând vrăjește Apusenii,
Cântul-dor ți-a primenit răsadul
Poeziei, psalm din albe denii.

Domnului te rogi, îți dea putere
Oricât te-o lovi cumplita soartă
Și murind să nu strigi de durere

Ca și Horia când l-au tras pe roată.

(Strofa exprimă fidel, ultima dorință a marelui poet)

URMAȘII CĂLĂREȚULUI TRAC

Aș vrea în piatra munților Carpați
Forme să dau străbunilor cum dorm în ei,
Uriași titani. ai luturilor frați,
Să-i revedem din nou prin bolovani și stei.

Pe drumul vechilor procesiuni
Să-i urc la margini de prăpastie și hău,
Unde-i altarul primelor minuni
El templul sfânt, un dom nepieritor, Ceahlău.

Pădurile să-i cânte ca din orgi
Imn dacic pentru jertfa tinerei miori,
Chemări cu legendarii inorogi
Strânși la izvoarele din stele, pe sub sori.

Rămâne'n inimi umbra unui dor
Ce cată să'nflorească veșnicul mister
În mâna mea de nou Apolodor,
Și sapă din Carpați, columne către cer.

MEDITAȚIE DE SEARĂ

Am vrut în primăvară să ascult
Privighetoarea că îmi cântă
Pe gardul inimii ca și demult
În vremea tinereții, sfântă.

Dar locul cum a fost e nicăeri
Zadarnic răscolesc prin mine
La banca întâlnirilor de ieri
Ea din amurguri nu mai vine.

Răpit atunci divinului nectar
Urmez pieptiș aceeași cale,
Îngenunchiez pe culmi, înalt altar
Sub ceruri, vaste catedrale.

Adun în palme picurii de mir
Când cad ca lacrima din astre,
Să'mpărtășesc cu sufletu-mi potir
Vecia păsării măiastre.

LEITMOTIVUL CÂNTECULUI DIN NAI

Într'un exil mai greu decât al bardului roman
În Sciția minoră de pe malul Mării Negre,
Mă frig durerile cât jarul focului ori para
Căci toate mi le mistuie nesățioasele tenebre
De când mi-am părăsit, vai, neamul drag și țara.

În Biblie stă scris că după șapte vaci cam slabe
Urmează alte șapte, mândre, pline, grase:
Numai la mine înclinată e mereu prăpăstiilor tara,
Pe suflet vălurile doliului trase,
De când mi-am părăsit, vai, neamul drag și țara.

Mi-e dor de câmpul și de liniștile-Aradului
Bisericile cerului căzute'n apă
Sub umbra sălciilor și a bradului,
Mi-e dor de vrăjile plimbărilor pe malul Mureșului, sara;
Necruțătoare amintirele, sobolii visului, mă sapă
De când mi-am părăsit, vai, neamul drag și țara.

M'aș reîntoarce în genunchi la drumul
Bătătorit, drept pietre, de părinții mei cu sfinte oase,
Ca să mă'nchin pe-ogorul unde plânge trist secara:
Atât mă'ncearcă azi lumina văilor frumoase
De când mi-am părăsit, vai, neamul drag și țara.

Tu, paradisul meu pierdut, carpato-dunărean
Sărut pios izvorul, mâna Munților și Glia;

Din iarna teutonă soarele-ți slăvesc și primăvara,
Nimic în lume nu mi-e scump ca tine, România,
De când mi-am părăsit, vai, neamul drag și țara.

ORACOLUL SIBILEI

Cum își împrăștie noianul de floare
Vrăjit ritual sub curcubeu și soare
În livada luminilor, merii,
Pregătind parcă nunta fecioarelor albe, vergine
Pe-altarul primăverii,
Așa am dăruit tuturor, bogăția din mine.

Am rămas pustiit și prădat
Căci nimeni silința nu și-a dat
Să se aplece peste ogoarele sufletului meu
Cu albastrul cerului să-i altoiască viile
Astfel miedul lor să nu cadă greu,
În străfundurile unde se ceartă stihiile.

Acum pe-alei, Toamna ca un bătrân Centaur
Așterne din frunzele ei, covoare de aur.
Negurile scaldă'ntr'un clar-obscur rembrandtian
Banca iubirilor noastre de ieri,
În timp ce îngerul amintirii cântă pe instrument diafan
Melodiile interioarelor tăceri.

Din atâtea armonii celeste
Îți ghicesc viața, magică poveste;
Punându-mi pe abisul ei urechea o aud cum spune
Cu glasul Sibilei neabătută lege:
Va veni ziua când cei însetați după rai și minune
Ca pe roadele acestei frumoase toamne, te vor culege.

OVIDIU LA TOMIS

Stelele de-asupra mea
Nimeni nu mi le-a fura!
(*Belșug*, Lucian Blaga)

Sunt împăcat cu viața de la voi
În nopțile de-aprind ca'n sfeșnic, stele,
Iar cerul desfăcând azure foi
Coboară pân'la pragul casei mele.

Atunci mă plimb cântând voios pe-al Ursei car
De parc'aș fi'n Sulmona, tânăr printre lauri;
Polara-mi face semn, în constelații far,
Să trec păzit, de ai tenebrelor balauri.

Sub Orion se întâlnesc poeții,
Ca'n Agora Atenei, într'o stoă,
Prin nimbul gol al pulberii și cetii
Luminile pe umeri, greu îi plouă.

Mai merg la brațul zis Casiopeea
Unde mă'mbată proaspătă, aroma
De trandafiri, ca altădat, pe-aleea
Ce conducea spre vila mea din Roma.

În Sirius găsesc mărețul parc
Grădinile'nflorite palatine,
Bust al Dianei, triumfalul arc
Deschis către Venerele divine.

Și calea Robilor până departe
Reface Via sacră din latinul For
Când la serbarea idelor lui Marte
Se-adună'n alb și mirt, vestalele sobor.

A doua zi cu neagra dimineață
Mi-s zilele mai triste și sărace,
Doar văd cum stau sub sloiuri mari de ghiață
Întinse litorale geto-dace.

CEAS DE PRIVEGHIU

Trăiesc așa ca tine cândva, tată,
Chilie mi-este casa, eu sihastru,
În van le dărui inima-mi bogată
Și port lumina versului măiastru.

Doar uneori la geam mi se arată
Un licăr, strop de rouă dintr'un astru,
Ducându-mi visul, mantie curată,
Țesută'n firul cerului albastru.

Simt iar că trec pe câmp, prin iarba deasă,
Apoi cu pașii obosiți și uzi,
Pot pentru cină să m'așez la masă
Unde primim sub sfeșnicii din duzi
Anafuri de la Marta parcă-s danii
Sfințind lăuntricele'n noi, Betanii.

EXIL

Mi-e lumea voastră rece și străină
De parcă rătăcesc într'un pustiu
Fără să am o rază de lumină.

Unde mă poartă beznele nu știu
Zadar vreau cântul inimii s'ascult
N'a mai rămas în ea un sunet viu

Căci bate pentru cel ce-i mort, demult.

LA VATRA STRĂBUNILOR

SORGINTE

Mi-s pomul așezat într'o pustie
În jurul meu pe drum, cresc numai spini,
Dar tot mă țin, cu-o forță încă vie,
Căci voi străbuni, îmi sunteți rădăcini.

Prin seva voastră-mi duceți bogăție
Pe ramuri mugurii-s de roade plini
Iar roua lor de sete o să-mi ție
Când mă va arde, dor după lumini.

Așa că mă înalț mereu spre cer
În tineresc și nesecat avânt,
Să văd în jos tenebrele cum pier
Parcă sub lespedea unui mormânt,
Dar n'aș fi al văzduhului năer
De nu mi-ați da putere din pământ.

ISUS, LA NOI ACASĂ

Te-aștept de mult să-mi ieși în cale, Doamne,
Ca'n Getsimani împrăștiind miresme
Cât floarea crinului de sub icoane
În fața sfintelor catapetesme.

Am fost păstor dus către Vifleim,
Năframă chipului am șters broboane,
Sau lângă fariseul Nicodim
Ți-am scos din trup, pe Golgotha piroane?

Spre curtea dorului de-aceea vin,
În plaiul unde-i casa Mioriței
Să pipăi reînviatul duh divin

Rugându-mă sub umbrele troiței:
Anafură și sânge iar să'mparți
La masa cerului de pe Carpați.

TUTUROR CELOR PE CARE-I IUBESC

Doresc să mor pe fundul unei mări
Acol din trup să-mi muște toți rechinii,
Cum în viață, pe-ale ei cărări,
M'au sfârtecat cătușele și spinii.

Sub plasa grea a negrei disperări
Pierdută-m sus, izvoarele luminii
Și'n inimă'nsemnând numai ratări
Sunt moarte visele-mi, ca'n glastră, crinii.

Dar totuși vreau la căpătâi să am,
Când rugă voi rosti pe dinafară,
Drept giulgiu, ultim maslu și balsam,
Seninul cerului de primăvară,
Prin el, simțindu-vă de-asupra mea
Singurătatea mi s'o ușura.

INSCRIPȚIE PE MORMÂNTUL UNUI POET

Nimenea lacrimi nu verse și'n urmă-mi să nu jeluiască
Mort n'am să fiu până versul îmi zboară din gură în gură.
Q. Ennius.

Am fost pe-acest pământ un trecător
Punându-mi lutul, beznele cătușă,
Azi dorm lângă cipreși, sub taina lor
Îmi duce urna pumnul de cenușă.

În timp ce revenit în mine Duh
Calc iar pe câmp azur cu asfodele
Să pot găsi acolo, prin văzduh,
Lăcașul unde m'am născut din stele.
Iar urmele cât lasă pașii mei

Sunt pentru alții de mai suie, faruri
Când peste cer vor încerca și ei
S'atingă ale veșniciei maluri.
— Căci arta poartă'n nemurirea ei
Lumină multă și divine haruri.

CÂNTEC PENTRU BUCOVINA

lui V. Bendescu

În codru prin copaci se uscă frunza
De jale păsările nu mai cântă,
Secat-au apele, ne frige buza
De dorul tău, Țară de sus, prea sfântă.

De-aici ne închinăm și spunem ruga
Prea bunul Dumnezeu cu noi să fie,
Ca într'o zi, bătând în turnuri, Buga
Plăieșii din mormânturi, îi învie.

Măreții brazi de pe Rarău, străjeri
Atunci ne-or arăta, sub ei, obcina
Pe unde pragul albei învieri
A-l trece ni l-a pardosit, lumina.
— Ca'n vremea lui Ștefan cel Mare, ieri
Vom fi acas din nou în Bucovina.

SATULUI MEU

Eu știu că veșnicia s'a născut la sat . . .
(Lucian Blaga)

Fiind obosit de-atâta pribegie
Te'ntorci pe Mureș iar la tine-acasă
Și-aștepți la poartă cineva să-ți iasă
Cu pâine caldă, semn de omenie.

Sub duzii ce-și aruncă umbra deasă
Dacă te plimbi prin satul de câmpie
Până la casa din copilărie

Unde-ți stătea bunica-ți preoteasă,

Nimic nu regăsești din vechiul vis,
Prin curte a mâncat rugina plugul
Și duc, de când au staulul închis
Vai, oamenii pe umerii lor, jugul.
– Și parcă nu-i destul cât au ucis
Ne calcă satele cu tăvălugul.

ULTIMA DORINȚĂ

De moartea-mi vei trimite, Doamne-acuș
În clipa ultimă, eu îți voi cere
Precum Te-a mai rugat și-Aron Cotruș:

Ajută-mă, cu oricâtă putere
Vreun chin mi-o măcina ființa toată,
Să mor, fără un strigăr de durere

Așa ca Horia, când l-au tras pe roată.

NEAM DE PĂSTORI

Ca neam de păstori ei au fost mai aproape de taină
Abisele nu și-au ascuns în tenebre misterul,
Odăjdiile'naltului și le puneau peste umeri, drept haină,
În timp ce cu mâna puteau să atingă, la orele deniei, cerul.

Călcând toate beznele hăului
Se-arată că nobilă le-a mai fost vița
Când nunta au dus-o prin Cana Ceahlăului
Slujind liturghia baladei Miorița.

Luceferii'n zări scuturându-și de-asupra lor neaua
N'a fost întâmplare deloc, doar pe bolta senină
Tot ei au văzut mai întâi, licurându-le steaua
Pornind către plaiul cu zimbrii, Moldovă divină.
De-atuncea în fiece noapte se'nchină

De parcă nu vatră ar fi ci chiar ieslea Lui sfântă,
Pe măguri învie vrăjita lumină
Și'n cetini, din buciume, îngerii Domnului cântă.

Minunile, păsări gigante sub umbre se lasă
În vârfuri de munți pe-ale lacului ape,
Carpații le fie altarelor neamului masă,
Cu-aripile, piatra încep să o sape.

. . . De Taina cât e din vecia veciei, rămasă
Ca neam de păstori, ei au fost mai aproape.

CÂNTEC DESPRE CÂMPIA MUREȘULUI

În țara dintre ape și urieși Carpați
Se află undeva izvorul
Căruia 'nstrăinat, n'am casă și nici frați,
Îi duc de multă vreme dorul.

Din crângul însorit, aproape lângă râu
Își iau în sus cocorii zborul,
Pe când sub zarea galbenă de-atâta grâu
Vecia-și deapănă fuiorul.

Prin liniștea mai grea ca'ntr'un sfârșit de veac
Își țin salcâmii albi, soborul,
Nici-o mișcare'n șesurile care tac,
Nemărginirea dă fiorul.

Amiaza, clopotele de departe vin
Tristețea lăcrimând covorul
Întinderii, că-i singurul urcuș divin
Cât poartă către cer ogorul.

Azi locurile unde-am fost copil și eu
Îmi înfloresc interiorul,
Pe mal din nou mi se arată Dumnezeu,
Formându-i sălciile, corul.

În țara dintre ape și urieși Carpați
Reviu să caut mereu izvorul
Căci este raiul vieții mele printre frați
Cu ei pot să-mi împart, tot dorul.

MUREȘ, MUREȘ APĂ DULCE

Dacă ai mei, nu's pe la casa lor, demult
S'au fost mutat, în ceruri, undeva departe,
Numai în tine pot trecutu-mi să-l ascult
O, Mureșule, că-mi ești astăzi ca un frate.

De sus din Călimani aduci înspre câmpie
Oglinda Sânzienii mirosind a brad,
Cobori parcă prin infinită veșnicie
Cum lin pe șesuri te arăți, lângă Arad.

Sub sălcii, lasă apa, înălțimi curate,
Vitralii catedralelor ce-s împrejur,
În ele clopotele de amiazi vor bate
La slujba heruvimului din gânduri, pur.

Cu proprie cenușă reînviu mereu,
Mă porți în alte spații și-alte anotimpuri,
Ca'n valea Tempei, mitologicul Peneu,
Sui aurul legendelor către Olimpuri.

De sufletul mi-e răscolit, sălbatec iureș,
Iar amintiri cât rănile lui Iov mă dor,
Prin visul alb descind pe malul de pe Mureș,
Căci bând din unda sa, mi-alin cumplitul dor.

CÂNTECUL VĂLEANULUI (OM DE PE VALE)

Și eu ca voi sunt sigur un vălean
Doar m'am născut pe Mureș, la câmpie,
Copil al șesului transilvănean
Sub cerul lui, trăiam în veșnicie.

La Ziridava'n luptă cu Traian
Strămoșii ne-au căzut, geți de-obârșie,
Noi suntem neamul lor, uriaș platan
Căruia-s rădăcini, îi dau tărie.

Mă cheamă valea spre a ei lumină
În jurul mesei zisă a tăcerii,
Să mă împărtășesc din sfânta cină
Cum am lăsat-o'n miezul primăverii.
– Mă'ntorc din lumea ce mi-a fost străină
Drept fiu risipitor, pe drumul serii.

ȚĂRANUL DE PE MUREȘ

Istoria întreagă mi-a dictat-o
– Eu ucenicul doar i-am dat cuvânt –
Nu muza muzelor, juna Erato

Ci el, că'n mine-și are un mormânt.
Tot de la dânsul știu prin ce mister
Poți coborî în lut pe Duhul Sfânt

S'acoperi cu lumina lui Prier
Măiastra când își ia de dimineață
Avântul zborului pornit spre cer.

În mine și-azi trăiește și mă'nvață
Descântecele multe, că e gureș,
S'o văd pe Cosânzeana lui la față

El baciul Ion, țăranul de pe Mureș.

ACT DE NAȘTERE

Mă'ntoarce drumul de-altădat, senin,
Spre țara veșnicului alb, Prier,
Urcând de la Năruja la Cașin.

Mirosuri dinspre stână și oier
Îmi spun că sigur mi se trage vița
Din plaiul, rai, sub streșină de cer

Unde-i acas, balada Miorița.

BRESTOVĂȚ

Biserica din mine îi anume
A satului la capăt de Banat,
Unde se află drumul însemnat
Pe care Dumnezeu coboară'n lume.

Dumineca îmi iau în strană locul
Și'n timpul liturghiei mă închin
Până ce mirosul de cer divin
Îmi intră'n inimă cu busuiocul.

Rentors mult îndărăt să spulber anii
Mă simt acasă iar copilul mic
Descoperind prin vechile cazanii
Viața câte unui mucenic.
– Și știu când vă aud citind sfeștanii
Că preotul din groapă mi-e bunic.

DE PROFUNDIS

Fântână parcă sufletul îți este
Unde în turme să se-adape, vin
Căpriorii gândurilor din poveste.

Dar bând, în loc de apă, cer senin,
Mânați se simt spre înălțimi și-azururi
Ca de-un impuls lăuntric și divin,

Ce va dura în ființa lor, de-a pururi.

IZVORUL DIVIN AL IUBIRII

În pieptu-i omul o sămânță duce
Primită de pe-al Domnului răsad,
Și-o udă, nu cumva să se usuce,
Lumina stelelor când noaptea cad.

Rod astfel dacă are să apuce
Prin bezne își va face singur vad,
Pe vârf ajunsă arde și străluce
Până și'n fundurile reci de iad.

Alină suferinți, pe rană-i har
E calea albă către mântuire
Și-și pune aripile lui Icar
Să zboare peste dincolo de fire.
– Chemare-i și un dor fără hotar
În spre Izvorul ei divin, Iubire.

VASILE VOICULESCU

Tu știi să'ntorni, gândul făcut sentință
Adâncului Horeb interior
Mireasmă-i dărui, cer și alior,
Drum luminat către Suprema Ființă.

În scrisul tău, victorii sânt și'nfrângeri
Anafură din Cina cea de Taină,
Îmbraci cămașa lui Christos drept haină
Și-aștepți la tine să coboare îngeri.

Pe sub catapetesme de azur
Spre culmile eternității sui,
Ascet să viețuiești în spirit pur
Cu sufletul întreg devot al lui.
– Mi-arată, sfântă poezia ta
Pridvorul raiului vegheat de-o stea.

MARILOR NOȘTRI POEȚI

Mereu voi merge după urma voastră
Săpată în lumină și azur
Îi pun heruvii ultimul contur
Cu-aripa lor de pasăre măiastră.

Vă e poemul îngeresc velur
Din slovă decât cerul mai albastră,
Iar inima spre absolut fereastră
Slujind al poeziei, cântec pur.

Citindu-vă, mă simt ca un Părinte,
Supus trăirii unei noi Scripturi,
Mi-aduceți sufletului daruri sfinte,
Pocalul albei cuminecături.
– Găsesc prin voi tarâmul ce-am pierdut
Când am plecat din rai și m'am născut.

MĂRTURISIRE

M'am născut în România, la Arad,
într'o anume zi și un anume an,
cum pe șesuri crește solitarul brad:
astfel că doar târziu găsitu-mi-am identitatea,
Sunt moț de-al lui Horia, Cloșca și Crișan,
Martiri ce-au împărțit iobagilor și pâinea și dreptatea.

Să-mi întâlnesc strămoșii, urc pieptiș
de-a lungul râului, sub umbra deasă,
Apropiată Țebei iată că-i Baia de Criș,
Acol mi-a fost bunicul preot, maica preoteasă.
În căminul și ogrăzile Sfinției Sale,
precum au învățat, samariteni, din ale Bibliilor file,
îngenunchind, l-au îngrijit, pe Iancu doborît de jale,
până în ultimele zile.
Murit-a'nfășurat în giulgiul cerului numai lumini
Sub crengile gorunului bătrân dar drept,
de parcă s'ar fi hodinit, pe-o laviță'n vecini,

Cu fluerul Mioriței, cruce pe-a lui piept.
Așa dar Iancu, El, al neamului sfânt trunchi,
Rămas duh Apusenilor, crai peste tot,
Îmi este-un fel de baci, stră-unchi,
Iar eu îi sunt, izvor din rădăcini adânci, nepot.

Mai sus pe trepte la Albac,
Arada duce-ne de la urieșii vârfurilor, știre,
De-asupra ei, păsări măiastre, aripile își desfac
Plutind către rourata liniște, către dumnezeire.
Pe locul unde lasă ele semn,
Se varsă'n Arieșul greu de zăcământ odată,
Și'n unde duce formele bisericii din lemn,
Cioplită pentru veșnicia, oamenilor, trași pe roată.

Și azi mai glăsuiesc prin munți la Detunata
Mărețe buciume săpate în bazalt, chemând la luptă
Cu marșul Iancului, tribunii și armata
Să mântuiască țara, mladă de lăcuste roșii suptă.
Pe un platou ajuns la Dumnezeu, atâta de înalt,
Și astăzi glăsuiesc în munți la Detunata, buciumele-i de bazalt.

M'am născut în România, la Arad
într'o anume zi și un anume an,
Cum pe șesuri crește solitarul brad:
Astfel că doar târziu găsitu-mi-am identitatea,
Sunt moț de-al lui Horia, Cloșca și Crișan,
Martiri ce-au împărțit iobagilor și pâinea și dreptatea.

ÎN MUNȚII APUSENI, ȚARA MOȚILOR.

De pe meleagurile teutone
mereu întunecate, sumbre,
azi în genunchi la voi mă'ntorc
Slăvite umbre.

De la câmpia Mureșului și Aradului
Pădurile-și adună toți urieșii din poveste

Sunând în drumul lung și aurit al Bradului
Chemarea tulnicelor jeluindu-se pe creste.

Pe râu în sus spre padină la Zimbru
Să mă mai urc odat în miez de vară,
Tot mirosind a Sânzieni și cimbru
În ochi cu apa cerurilor, clară.

Iar după ce m'am închinat cu cerbii
Luminilor culese snop, pe plaiuri,
Să-mi caute pașii în altarul ierbii
Sfetitele, ascunse'n taină, raiuri.

Pe-acest pământ, Ierusalim al neamului, divin
Îmi las minciunile orașului și plebea,
Sub al lui Horia calm gorun venit-am să mă'nchin
Lângă mormântul Iancului aflat la Țebea.

Apoi urmând cărarea vechilor solomonari
spre vârful Muntelui pornesc la târgul strămoșesc de fete;
Să repetăm ritualul preoților milenari
Aprindem focul liturghiei sacre pe cosmine vetre.

Și după ce-aurora'n sânge termină clepsidra
pune sfârșit ospățului mioritic și desparte soții,
Voi coborî în satul satelor pe nume, Vidra,
Nepieritoare inimă a țării, locul unde cântă Moții.

Îl voi găsi, popor al Apusenilor, romano-dac,
Rugându-se Icoanei, cetină de busuioc și alior
În stranele bisericii din lemn sfințit de la Albac
nălțată ca pe tava cu anafură, pe-un crud ponor.

De-aici o iau pe văile sălbatece-ale Ierii
Acol poteci reconstruiesc, oracol, piatră după piatră
Și'n mijlocul livezii'n care-au înflorit albi, merii,
Mă'ntâmpină poetul Moților, Copilu Cheatră.

De pe meleagurile teutone
mereu întunecate, sumbre,

azi în genunchi la voi mă'ntorc
Slăvite umbre.

PĂSTOR DAC

Cu mițura pe umeri, cum își mână
mioarele spre stână
pare un dac ce-a coborît de pe columna lui Traian
întors miracol, în timpul lui silvan.
Să uite de urît și vai și-amar
își scoate instrumentul din șerpar
Și cântă doina Iancului la fluier
Cum l-a'nvățat gorunul Țebei, tainic șuier,
C'adună căprioari și căprioare
Vrăjindu-le solomonar lângă izvoare
Unde-s prin mijlocul ponorului
Căutatele Curți ale dorului!
Și cum stă sus, peste prăpastie adâncă,
El singur și o capră neagră, pe o stâncă,
Apare ca un monument, gigantică statuie
Săpată'n piatra zării albăstruie,
Acol Carpații pân'la cuibul vulturilor suie
Și îl așează printre ale patriei icoane
În vârful unor noi și veșnice, romano-dacice coloane.
Iar clopotele, murmur lin din depărtări
Le bate Horia în biserica de la Albac
Să-și reînvie neamul flămânzit, sărac;
Sunt pentru libertatea sa cântări,
Spre marea luptă'ndemnuri și chemări . . .

Ci dacă frații lui din lanțuri, n'au puterea să se mai răscoale
S'or prăvăli, El baciul Mioriței cu toți munții grei, la vale.

MIORIȚA

În noaptea minunatelor Rusalii
Poiana cu tavanul ei de cer,
E o biserică numai mister

Și luna îi ridică'n alb, vitralii.

Pe sub urieșii'ncremeniți prin stane
Odăjdii parcă-s turmele urcând
Ci doina'n fluer amuțește, când
Răsună glasul mioarei năzdrăvane:

"Caut brazii care i-au slujit drept sfeșnici
Sori, astre și luceferi, nunii mari,
De-atuncia în Carpați, rămas-au veșnici,
Ai păsării măiastre, făurari."
—La Domnul, ea și-a pregătit Assunta
Nu moartea ci ca'n Evanghelii, nunta.

ULCIORUL

Când am văzut acel frumos ulcior
La Cnosos, vechi palat mino-cretan
Purtat în mâini încă de zeul Pan
M'a stăpânit deodat un mare dor:

Abia născut în sat transilvănean
Nu știam că bând din gâtul svelt, ușor
Pun buzele pe urma gurii lor
Strămoșii daci, setoși în drum silvan.

Azi cum era'n trecut, îl duce Ana
Venind de la izvorul dintre ulmi
Unde măiastrele își lasă pana
Sburând spre-azure și înalte culmi.
— La templul Mioriței în absidă
Femeia cu ulcior e-o cariatidă.

POEZIA, GRAIUL NEAMULUI ROMÂNESC

N'am vrut să fiu profet sau comandant
În frunte-a vă descrie vitejia,
Ci'n mâni cu-al sufletului diamant

Să-i șlefuiesc, din forme, poezia.

Urcând Carpații, dacicul versant,
Sub cetini ne învață melodia
Păstorul Mioarei, cântul sacrosant
Slujit la nunta lui cu veșnicia.

Întrece sferele divinu-i ton,
Luceafărul imenselor azururi
Stă ridicat pe-al nemuririi tron
De unde luminează, viu, de-a pururi.
— Prin seva ei, ca'n flori, trăiește glia
Străbunilor și-a țării, România.

LITURGHIE VALAHĂ

E inimă a țării, catedrala munților Carpați
În naosul vârfurilor lui, pentru slujbă se adună
Preoți daci, având căpriorii și cu zimbrii frați,
Turme ce aleargă prin legendele albe din soare și lună.

De pe coclauri până departe sub patrafirul zărilor suave
Se văd Nistrul, Tisa, Dunărea, strălucite hotare;
Prutul, Moldova, Mureșul și cele două Târnave
Poartă în ape luminile pământului ca pe sfinte altare.

Mergi după Dochia până la vatra
De lângă Izvorul alb, s'auzi cum ultimul bour își sapă
mormântul în nea;
Masa tăcerii unde spre miezul nopții se țin liturghii, îi
piatra
Panaghiei, cu urmele urieșilor Blajini pe ea.

Par stâncile o mânăstire arsă ca de foc
Bujorii, lumânări în sfeșnice iar solitarul tei troița
naintea căreia se'nchină mirosind a busuioc:
E plaiul nașterii, din zvon de fluere, al cântecului Miorița.

Plânsul creștetului, ducătoare'n sus cărare

către ochiul Domnului, ceresc albastru tău,
Doina-și zice jalea, soartă fără alinare
Veșniciilor încremenite pe Ceahlău.

REVELAȚIE

Ridică-ți ochii spre cer
Acolo stă El,
Unii îi spun Dumnezeu, alții Lerui-Ler
Și îi scriu numele cu mireasmă de ghiocel
crescut în Rai, pe tăbliile nemuririi,
căci îi leagă nevăzutul inel
Luat din comorile firii:
Omul nu-L cunoaște
Dar îl caută de cum se naște.

În apă, în floare, în câmp sau în hăuri
Urmele pașilor Săi le descoperă neaua
căzută pe vârf de Ceahlăuri
împreună cu lumina ce-o'mprăștie steaua
ca să'narginteze codrului, brazii și fagii
de-a lungul drumului pe care-l urcă sfinții și magii.

La Mănăstire, nu departe de casa mioarei
Printre firele busuiocului și ale cicoarei
Lăcrămat-a Icoana Fecioarei.

Și când îl oprește izvorul,
din legende, cu ciute,
să-și astâmpere suferințele și dorul
sub cetini și padini de munte,
își dă seama, sufletesc miraj,
că toți luceferii căzători
se'nscriu în minunatul peisaj
al ochilor săi interiori.

Acolo își are odaia Lui din cer,
Unii îi spun Dumnezeu, alții Lerui-Ler.

PĂRINTELUI PETRONIU ȘI TUTUROR CELOR-LALȚI FRAȚI ATONIȚI

Azi cartea v'o trimit cu bucurie'n dar
Anafură pe masa primei cuminecături,
Să v'adunați în jurul ei umpluți cu har
Precum la sfânta, Cină cea de taină, din Scripturi.

Dacă reîntoarcerea la paradisul cel pierdut
Înseamnă viața muritorului, atunci Prodromul
Cu mult e mai aproape de limanul absolut
Decât în altă parte ar putea să fie, Omul.

Grădina Maicii Domnului și astăzi poartă
Sub umbre, amintirea pașilor plușați, divini;
Prin ramuri bat și-acum cu aripile'n poartă
Heruvii'n alb îngreunați sub neaua de lumini.

Pe vârful muntelui catapetezmele'n azur
Luceferii servindu-le drept sfeșnic,
Ființă trec în învierea spiritului pur
Scăldându-L în Iordan ca'n mirul veșnic.

Un de Profundis mi-a lăsat acel tarâm
Chemarea lui în inimi spre izvoare,
Vorbind de prima noastră patrie, de Râm,
Sinai, Carmel, Horeb, cetăți interioare.

Ca forța lor să'nvingă Leviatanii cei nebuni
Redând Ierusalimului robit visata libertate, iară,
Să ne rugăm Icoanei Făcătoare de minuni
Ca după pilda voevozilor, părinți de mănăstiri și țară.

Iar între stropii lacrimilor oricât anii ne vor fi pustii și grei
Să nu uităm să ne rugăm și pentru România cu toți fiii ei!

CASA DACILOR

Trecutul parcă'n mine s'a trezit

La el măreţe trepte mă mai poartă,
Cetatea fără ziduri sau vreo poartă
E numai un desen în andezit.

Înalţi copaci, arată ca şi cum
Vechi sacerdoţi jertfesc prin sanctuare,
Lumina îi îmbracă în stihare
Le scutură rugina, ca pe-un scrum.

Îmi vine glasul lor de sub pădure
L-aud când pe pământul ud pun buza,
E zbuciumul din fluer, alb, uşure
Mi-l zice pentru codru veşnic, frunza.
– Descins din depărtări de neguri sure,
Mă'nchin la Daci, în Sarmisegetuza.

AUTOHTONISM

Sfinţi iconari sub pajură moldavă
Se'nchină lângă lemnul din pronaos,
Albastrul cetinilor pune slavă
Odăjdiilor, îngeresc adaos.

Pe bolta scundă şi de tot concavă
Norodul stelelor urcă prin haos
Iar sfeşnice, arzând cu-a lor otavă
Coboară tinda raiului în naos.

La Cina cea de taină mirodenii
Carpaţii duc, eternul lor Prier
Unde-au trăit pe vremuri de bejenii
Miorița şi cu dacicul oier.
– Anafura servită'n zori, la denii,
Are un gust de busuioc şi cer.

DRUM SACRU

Un bucium într'un asfinţit de sară

Călcând peste-al întunecimii tău
L-aud în mine-a nu ştiu câte-a oară.

El zice să mă'ntorc în satul său
S'ajung de-acol, urcând oricât de greu,
Unde şi azi străbunii pe Ceahlău

Tot mai vorbesc cu bunul Dumnezeu.

DE ZIUA MORŢILOR

La căpătâi v'aprind o lumânare
Din flacăra ce arde'ntregul an,
Ziua şi noaptea fără încetare
Pe jarul inimii nestins alean.

De mult mi-e dorul după voi, cântare,
Imn falnic dar şi'ndoliat pean,
Mă duceţi înapoi către izvoare
Şi puneţi sborului la cer, elan.

Mi-s pom şi voi îmi sânteţi rădăcini
N'ajung să cresc, stâlp drept, în miezul firii
Lipsit de seva voastră, doar lumini
La masa nunţii nu m'or pune, mirii.
– Pe unde aţi călcat, sânge şi spini
Au încolţit, dând roade nemuririi.

ERESUL CEL MAI PROFUND

În stihul meu se-aude-un tulnic vechi
Ce cheamă pe Negoiuri, căpriorii
Blajinilor, să facă de priveghi.

Prin el ca'n iarbă lângă tija florii
Se mai disting din urmele opincii
Căutând pe sub costişa aurorii

Înaltul unde-i stau, azi, străbunicii.

ELOGIU LUI GEORGE MURNU

Aș vrea ca Tine cântecul și versul
Să-l știu ciopli pe-altar de frumusețe,
După modelul rupt din universul
Celestelor, armonice cadențe.

Deslegător al marilor mistere
Ascunse'n slujbele Eleusinii
Ai dat Cuvântului o grea putere,
Precum Orfeu pe corzile luminii.

Cu voi, profeți, m'apropiu de trecutul
Originilor blânde, ieri rebele;
Purificat își părăsește lutul
Ca să se'nchine sufletul, sub stele.

Prin Tine poezia se transformă
În rugăciunea doricelor temple:
Sămânța primei, eleată formă,
Un dar veciilor, să o contemple.

Când te citesc mă simt deodat un altul,
Prin spirit pur mă las nemărginirii
Să urc în spre lăcașul tău înaltul,
Izvor solar, sporind divinul firii.

ELE, CUVINTELE

poetului Casei Luz, Al. Gregorian

În această carte
fiecare cuvânt corespunde unei bătăi a inimii mele
încremenită pe albul foii,
vitraliu ce poartă profilul îngroșat al sfântului
pictat parcă de Rouault, cu sângele mielului jertfit
pentru veșnicia Catedralei.

Ori statui sânt Cuvintele
săpate'n marmora de Paros a simțirii.

Cine știe să le desferece, de ele însile,
să le descojească așa ca pe semințele luminii,
va descoperi în lăuntrul lor,
tot rodul holdelor cerului
și felul cum acesta va'ncolți
spicele stelelor aurite,
recoltă divină culeasă
în priveghiul și asceza meditațiilor nopții.
Ele ascund, scoici ale spiritului,
cântecul depărtat al mărilor interioare
murmurul sferelor, tezaurul armoniilor
așchii de luceferi strânse în pumnul închis al unui înger alb,
Umbra sufletului zdrobită în mojarul tainei,
împrăștiată ca fărămiturile prescurei
pe masa tăcerii din altarul Începutului unic.

Și firele mătasei aurorelor sânt Cuvintele,
borangic adunat în grădinile raiului,
tors de caerul viselor
să nască pânza fină, giulgiul
pe care se vor păstra urmele trupului,
gingaș și curat asemenea crinului primăverii,
după ce s'a înălțat dintre noi.

Dacă poți să le imprimi ordinea
prescrisă în Sfânta lor Scriptură originară,
Cuvintele îți vor sluji drept chei,
de-ți vor deschide gura fântânilor zăvorîte,
de când primii oameni au părăsit Paradisul.

Cu aceste cuvinte aflate'n graiul nostru de fiecare zi,
S'au săvârșit minunile toate.
Cu Unul din ele
A făcut Dumnezeu, lumea.

"CRED ȘI ÎN CATEDRALELE COSMICE ALE PIRINEILOR ARAGONEZI"

(Ultimele cuvinte ale poetului Alexandru Gregorian)

Odată când am fost la el
În casa Luz, Casa luminii
de la altarul ce-l înmiresmau
geraniile, crinii,
mi-a arătat în zare muntele-i de alabastru:
Se însera și-amurgul, nestemat rubin,
în mare își topea înfierbântatul astru,
Deschise porți spre țara unui rai divin.
Atunci mi-am zis, acol și-o fi având atelierul
Păzit de muze, feciorelnici chiparoși ori lauri,
Pe masa poeziei își turna în formă nouă cerul
Măslinii lui Isus Christos, albastrele coclauri.
Dară chemarea lui a fost departe
După descântul paparudelor, pustiuri verzi
De maslul mortului să aibă parte
La poala Pirineilor Aragonezi.
Pe culmile sub nea, cenușa veacurilor arse'n vatră,
Îl așteptau al cavalerilor cu Parsifal, coral
oprit la locul unde tăinuit-a pe un antemis de piatră
Potirul, Iosif din Arimateia, mult căutatul Gral.
Îl așteptau druizii, preoți frați,
Zidind în suflete, odăjdii și nemuritoare strane,
la fel ca sacerdoții daci de pe Carpați
Slăvind iconostasele pădurilor teleormane.
Îl așteptau măreții Pirinei Aragonezi
Asemeni "cosmicelor catedrale"
Și'n umbra preacuratelor livezi
I-au dus drept daruri, giulgiul ultimelor rituale.
În Valle Tena, Panticosa, la izvor
Îngenunchiază sufletu-i în alb și auster,
Poenele ca heruvimii îi întind covor
Să lumineze drumul Înălțării lui la Cer.

CHEMAREA MUNTELUI

Munte,
vârful tău e un oratoriu al tainelor și viselor
îl ajung pelerinii împărtășiți cu har
după ce-au călcat întunerecul abiselor.
Și se'nchină pe el, ca'ntr'o catedrală înaintea unui altar.

E drumul suind spre-a lui Amfortas cetate
Făcut de cavalerii plecați după pocalul sfântului Gral;
Lângă fântânile ce poartă în ele apele cerului curate
În pragul templului își pregătesc, preoții lui Zamolxe, sacrul ritual.

Din lemnul pădurii ți-ai cioplit naiul și troița
Să joci în curtea căprioarelor hora cu iele,
Și să împarți anafura Cinei de taină, baciului din Miorița,
Pe când urmează să se mute sus, printre luceferi și stele.

Munte,
Chemarea ta vine din adâncurile eresului unde slujesc Blajinii
O strigă ciuta înainte să cadă în genuni,
E sărbătoare și nuntă, văluri țesute cu firul luminii
De îngerii din icoane pentru săvârșirea primelor minuni.
Neaua culmilor tale-i cenușa veacurilor arsă
în cădelnițele liturghiilor ținute sufletelor rătăcitoare,
Drept fiu al Bibliilor face către mine calea'ntoarsă,
La Țara de-unde încăodată n'o să mai coboare.

În oglinda privirilor tale se răsfrânge raiul și iadul împreună
Heruvimii îți țin iezerul limpede ca pe un blid la gură
Și îi așteaptă sufletul îmbăiat în razele de lună
Să-și ia pe patul morții, ultima lui cuminecătură.

Munte,
Inima mea, chilia anahoretului,
plânge moartea Poetului
lângă rădăcinile sterpe ale jalei și-ale tiselor
departe de vârful tău

oratoriul tainelor și viselor.

CÂNTEC PENTRU PLECAREA UNUI FRATE DRAG

Poetul Al. Gregorian nu-i mort
trăiește și-azi sub al geraniilor cort
pe un picior de rai sorin
retras în ale viselor chilii
topește'n cupele de rozmarin
Miresmele albastrelor bughenvilii.
Și de la crini petale, o mulțime ia
Polen apoi din firavii iasmini
Stropi reci de rouă, așchii dintr'o stea
Cum au plouat scântei peste poiana cu măslini.
În razele, trepți către cer, lunare
Își țese harfei coarde de mătasă
Când în adâncul vioriu pe mare
Tăcerile ca păsări azurii se lasă.
El pregătește-ospețele spre care vin
Heruvii și toți îngerii cei unși cu har
Chermesă unde se va bea în loc de vin
Ambrozie cerească și nectar.
Grădinile împrăștie ca un havuz
culori, parfumuri și lumini
De-atâtea bogății, pe pragul casei Luz
Se hodinesc câțiva serafi în alb, divini.
Poetul Al. Gregorian e doar plecat într'o procesiune
pe Muntele unde își au strămoșii neamului său, Veșnicia;
după ce ca'n biserică va'ngenunchia și spune rugăciune
Sufletul său va coborî, de sus, cu turmele de căprioare
Din nou la sculele poetului, la flori și soare.
Va aștepta să-și regăsească în Teleorman, pierdută prin furtună, Glia,
Pe drumul, cel ce duce înapoi, la țara lui dintre Carpați și râuri, România.

CĂLCÂND PRIN LEGENDĂ

Nu știu de mâine am să mai compun
Și dacă-mi va dicta stăpâna muză,
De-acum sub vatra inimii s'adun
Tot jarul dorului ce-mi arde'n spuză.

Mă duce înapoi un mit străbun
La cântecul păstorului din frunză
Când brazii sus, pe umeri țundră-i pun
Doar Dumnezeu, horind să-l mai auză.

În mine simt ființele măiastre
Cum aripile larg și le desfac
Ducându-mă sub zările albastre
De-alungul râului pân'la Albac,
Unde se vede'n ceruri printre astre
Cum trece, noaptea, călărețul trac.

AMINTIREA URIEȘILOR BLAJINI

V'am pus de Paști s'aveți și voi bucate
Pe râu către ostrovul cu Blajini
Că de la Cina cea de taină-s luate,
Pe grâul dulce am aprins lumini.

Din busuioc, cum crește doar la sate,
Le-am dat arome și candori de crini
Și vin v'am pus în canele curate
Drept sânge curs pe urma unor spini.

De-atuncia semne așteptăm să dați
Că le-ați primit, cât am trimis pe ape,
Duh alb și sfânt să vă împrăștiați
Călcând sub umbra salciei, aproape.
– Că vrem apoi așa ca între frați
Să ne-așezăm, servind din noi, agape.

TAINA CEA MARE A CUVÂNTULUI

Scriind, crezui neapărat că am
ceva de spus:
Cuvântul imnului epitalam
trimis în sus,
Îl așteptam să se întoarcă dintre stele
dac'a sfârșit la cer divinul tur,
pe aripi nins, purtând, ca niște vâsle grele,
Omăt luceferin și de azur.
Căci dacă este gândul inimilor templu
Am vrut Cuvântul ridicat lui drept cariatidă,
De pe'nălțimile-aurorei să-l contemplu,
Statuie, așezată pe altar, într'o firidă.
Ori pasăre măiastră, care duce'n cântul ei,
Chemarea tainelor către izvoare,
La ele-adună visele, între albaștrii stei,
Fugind cum prin legendă, căprioare.
Și locului, nimb aurit i se va pune,
Luat fărâmă dintr'un curcubeu
Când se va coborî sub forma sa, minune
Lumina ochilor lui Dumnezeu.
Peisaj arcadic, nu-i o altă sfântă veșnicie
Decât în țara unde-s regi, aezii,
Acol fecioarele slujesc, păgâna liturghie,
Și lapte beau din mâinile lor iezii . . .

Dar parcă lucru-i făurit de Meșterul Manole
Se pierde noaptea ce cu ziua naște,
Nicicând nu voi ajunge'n Spirit pur să'nalț cupole
Vreodat misterul său a-l mai cunoaște.

Și astfel pân'la capăt tot cât am avut de zis
Neterminat și gol rămâne,
Să vi-l transform, n'am izbutit, Cuvântul, rai deschis,
Pe masa voastră'n vin și pâne.

CHEMAREA LEGENDEI

Îmi pare c'am trăit odată
undeva pe-un munte
eram păstor și-aveam o turmă fermecată,
Știind în glasul apelor s'asculte
Cum se urcau către izvoare
fărâmele de stele căzătoare.
Penumbrele pădurilor de fag
Le port în mine cu foșnirea lor eternă
Ducându-mă iar la copilul drag
Din satul mirosind a busuioc și a lucernă.
De-aceea mi-e aproape cerul și-ale lui silfide
Mă pot plimba în el ca'ntr'o grădină
Unde m'așteaptă merele de aur, hesperide
Să le culeg bogata lor lumină.
Și dacă mă întorc ades pe-aceeași cale
la stâna ce mi-a fost odinioară casă
Din ce mai e prin căni și oale
Beau visul, pulbere în stele arsă.
Îi spăl apoi Ilenei Cosânzene
În lacrimile mele ca'n leșii, altița,
Să nu se vadă anii adunați alene
Pe când ne închinăm prin plaiul baciului din Miorița,
Unde văzduhul ține-azure trene,
De-asupra lemnului de brad în care s'a format, troița.
Ăst drum trecând din mine peste veșnicie, punte
Îmi amintește c'am trăit cândva, pe-un vârf de munte . . .

LEGENDA LEGENDEI

Am adormit de-atâtea ori
În basm cu feți și căpriori
Încât mireasma leagănului lor
M'atrage parc'ar fi vrăjit izvor:
Prin plai mioritic, frunzele mohorului
Păzesc cărarea în spre Curtea Dorului,
Acolo printre ramurile brazilor, închis
E naiul nostru că-i cioplit nu'n lemn ușor ci'n vis.

Dar încercarea de-a-l găsi, nu-i decât vană
De n'om pricepe, ce ne zice, oaia năzdrăvană,
Căci doar cântarea ei, ne poate pasul pune
Pe urma bourilor strânși la rugăciune.
Unde'n pădure beau din ape cerul
Ni se desleagă de stihii, misterul,
Cum naiul pe sub cetina albastră
S'a prefăcut în Pasăre măiastră.
Și de atuncea nu mai cântă
Decât în țara lui prea sfântă
Și inimii, pe-un prag de rai,
Cu heruvimii-același grai.

DECLARAȚIE DE IUBIRE

Drept că spre cinstirea Venerei cerești
Poți o floare sau o piatră cât o ființă să iubești,
Dar salvat din furia orcanelor
important e, ca una, să fie cu tine când slujești
pe altar, la ceasul sfânt al tainelor.

Coborînd treptele Paradisului
umple-mi cu lumină casa
și orânduie pâinea albă a visului
Descântată după ale inimilor șoapte,
prescură frântă pe masa
sfințită, liturgiilor miezului de noapte.

Am să las harul misterului
Să pătrundă în recea-mi singurătate
Împreună cu toate bogățiile cerului,
damascuri strălucitoare, grele
Coroane lucrate din nestemate
pe fruntea fecioarelor ce-și au locul în stele.

Ascult melodia viorilor
parcă ar exersa, departe, prin basme
mâini, arcușuri mai fine ca lugerul florilor
Și-și scutură peste creștetele noastre
Luând forma unor ne mai văzute fantasme

Praful raiului ce-l au pe aripi, zburătoarele măiastre.

S'au adunat la poiana izvorului
Uriești ca să-și așeze semnele pe ape,
vrăjitoresc leac al bolii dorului
Și lacrimilor, cum din ritualul suferințelor se nasc.
Aș vrea să te simt, sub nimbul minunii, pe-aproape
Lângă bourii legendelor când mana sufletului meu, ieșiți
din veșnicii, o pasc.

MISTER

Pentru poet, al versurilor sacerdot și mim,
Nimic în lucrurile pământești nu-i mai sublim
Decât mesaj divin, prin harul coborît asupră-i să compuie
Sonetul inspirat în lutul formelor, perfect ca o statuie.

Cuvântul fie-i dintru începuturi daltă
Cioplind minuni în piatra inimii curată,
Viață le insufle, cântul orgilor din stele
În timp ce noaptea, sub zenit, și-l schimbă între ele.

Drept fructele interioarei caravană
Pe talgerele cerului împartă mană,
La ușa tainei tainelor, înfometaților săi frați
Porniți cu el, spre Galileia sufletului, cruciați.

Apoi când ultimele prescuri darnic se vor frânge
Sfânt al icoanei, după ce balaurul înfrânge,
Artistul fericit se va retrage'n hăul munților înalți
Unde'n legendă calcă veșniciile și magii ceilalți.

CREDINȚE ȘI ERESURI

Le-am scris odată să își aibe loc
Pe-altarul Românilor de mâine
Când mirosind a proaspăt busuioc
O să se'mpartă între vin și pâine.

Am adunat o viață rodul bun
Pe blide, grâu amestecat cu miere
Sfințit ca după obiceiu străbun
Lumina din mormânt, să-i dea putere.

Dacă acas mă duce calea dreaptă
O voi lua spre munți ca și oierii
Acol pe Retezat urieși m'așteaptă
Să stau cu ei la mesele tăcerii.
– Spre iezăr lângă pași de căprioare
Citim în taina stelei căzătoare.

CEASUL IZVOARELOR

CEASUL IZVOARELOR

Mi-e sufletul de versuri plin
Se-adună'n el ca păsările'n cuibul lor către'nceputul serii,
Sau cum cădelniți se aprind, elan divin,
Sălbatecele flori pe câmpul Primăverii.

Ca în Assisi sfântului Francisc
Așa le simt pe umeri, lângă mine, astăzi eu,
Purtat pe-aripi, polenul unui curcubeu,
Mi-aduc anafură și vin din mana raiului
Lăsată duh peste odăjdiile graiului.

Mă poartă în singurătatea drumului select
La templul, vatră a vestalei, de sub astre:
Acol pe soclul idealului visat perfect,
Unde veciilor lumina sapă carieră dură,
Prin naltele vitralii, aurori albastre,
Se'nalță zâna Frumuseții albe, Poezia pură.

CUMINȚENIA CERULUI

La căpătâi să-mi așezați drept pernă
Albastrul ochilor lui Dumnezeu,
Când sufletul scăpat din lutul greu
Se va'ndrepta spre valea cea eternă.

Ci șteargă-mi, giulgiuri preacurate, crinii,
Pe buze picăturile de mir,
Când peste mine, cerul patrafir
Va pune umbrele nemărginirii.

Prin el suișul meu va fi cărare,

Abruptă la'nceput, apoi mai lină,
Căutând de-a lungul stelei căzătoare
Fântâna paradisului divină.
– Aș vrea în cosmosul fără hotare,
Să fiu pe cer, o dâră de lumină.

ANTEUL CERULUI

Nu din pământ iau forță, ca Anteu
Izvorul vieții mele este altul
Stă'n cer, unde se plimbă Dumnezeu
Și bea din el, de raiuri însetatul.

M'atrage tot în sus, încerc mereu
Cuvântului armonic a-i da saltul,
De jos, prin arcul unui curcubeu
S'atingă irizările-i înaltul.

Cine-o să aibe gândul vreodată
A mă învinge fără luptă grea
Cum Hercule uriașul, altădată,
Ajunge-a mă zdrobi, de va putea
În loc de orice armă'nveninată
Doar cerul de de-asupra, să mi-l ia.

TAINA POEZIEI

Sânt urmele, pe drumul meu pornit în sus
Lăsate altora divine semne,
De-aceea'n loc deschis le-am curățat și pus
Mereu către înalturi, să-i îndemne.

Chemarea voastră vine de la astre
O cântă îngerii plutind ușor prin rai,
Acolo unde zările albastre
Vorbesc cu tainele din noi, același grai.

Duc la'mplinirea unei prime amintiri

Purtată'n inimă, cerească floare,
Lumina, dinaintea nașterii, iubiri,
Făr'de'nceput căci niciodat nu moare.

În fiecare dintre constelații
E templul spiritului pur, liman etern,
Spre el călcând pe moarte și pe spații
Cărări cu versurile mele, îți aștern.

CEASUL TAINEI

Toate Cuvintele mi se împletecesc parcă s'au îmbătat
Ca'ntr'un Turn Babel între ele nu se înțeleg;
Ucenic vrăjitor nu am putere, le-am scăpat
Nu mi-s în stare de stâlpul minții să le mai leg.

Plecat într'o vânătoare a spiritului
Încerc să le prind aruncând lasoul ori să le pun curse,
Dar turmele lor, bouri din legende-mi scapă,
De mult spre tenebrele Soarelui-Apune sunt duse.

Am poposit la grădina Minunilor
Unde prin livezile primăverilor veșnice
Pasc iarba mereu proaspătă a cerului
Între pomi înalți, orânduiți ca'n biserici, sub vitralii, sfeș-
nice.

De-aceea când prind câte unul
Întâi îl spăl cu apa fântânii, unde stau îngerii,
Apoi îl pregătesc mire pentru nunta albă
Să uite casa lui aflată în valea Plângerii.

Sus prin culmi, moment cum n'a fost, anunță
Tulnicele, glasul muntelui decât pământul mai greu
Când pasărea sufletului își pregătește cuibul nopții
Scuturându-și de pe aripi cenușa lui Phoenix, a morții
Se'nalță să-și adape puii, în palmele lui Dumnezeu.

FOC SACRU

Doamne,
Îți mulțumesc că mi-ai pus în piept harul
de-a cânta toate minunățiile Tale!
Mi-ai împărtășit din ospățul poeziei, nectarul
Primăverilor veșnice, râuri pornite spre vale
Să-mi inunde sufletul: "Pace zic vouă,"
Viața vi se va naște, din străfundurile singurătății, purificată
și nouă.

La fântâni de mult așteaptă
aplecată peste marginile abisului
Silueta, numai flori, adolescentă, dreaptă
A heruvului venit din țara visului.
Privirea sa, lumina zorilor, mi-e treaptă
Către altarul mioarelor, gând și faptă.

Din nesfârșitul măreției Tale străluciri
Mi-ai dat câte un fir
să țes prin el pe caerul ascetei meditații
modelul anticului patrafir
Stihare idealei nemuriri,
Beatificate liturghii și incantații.

Drept mulțumire iată
Ți-am cioplit cu inima daltă
lemnul pădurii veacurilor și l-am făcut o Coloană a cerului
Ființele tuturor morților așezate rând după rând
drumurile noastre torțe aprinse, făclii luminând,
S'ajungă până la zenitul în care tresaltă
Sub mâinile Tale, izvorul eterului,
Sus pe muntele Sfânt
lângă cuibul din astre
unde are loc "pre moarte călcând"
întruparea'n Cuvânt
a păsării Măiastre.

CRĂCIUNUL DESȚĂRATULUI
– 1988 –

Moșul bun și minunat
Să ne-aducă drept avere
Pom cu stele'ncununat
Iar în inimă putere
S'alungăm prin foc și pară
Dușmanul că-i tot în țară.
De la ieslea pruncului născut
Poartă-ne pe drumul din trecut
Într'un Betlehem al munților Carpați
Lângă bacii Mioriței doar ni-s frați,
Și mai jos sub stema lui moldavă
Să-l vedem pe Ștefan plin de slavă
Curățind la Putna cetinile arse
Peste ale neamului iconostase,
Lanțurile robilor că le sfărâmă
Închisorile din temelii dărâmă,
Miere și cu lapte-așeze el pe masă
Când se'ntorc ai lui, eliberați, acasă.
Și atuncia sfinții'n strălucit stihar
Coborî-vor de pe-al bunilor altar
Glasul turnului, mărită Bugă,
Însoțindu-le bătrâna rugă,
Până'n raiul codrului
La capătul dorului
Zimbrii albi cum sunt nămeții
La izvoare se adună
Brâu să-și puie frumuseții
Razele de lună.
. . . Fi-va semn venit din cer că părăsindu-și veșnicia
Moș Crăciun va trece iarăși pe la noi în România.

HULUBII SPIRITULUI PUR
dnei. Maria Giurgiu

Ca prin vitraliile unei catedrale de azur
Se-așează pe altarul ființei mele

Hulubii spiritului pur
Împrăștiind nectarul alb din stele.

I-aștept îngenunchiat, de mult,
În aurori sau crepuscul de sară,
Când florile mă ning tumult
Odăjdii pentru-o sacră primăvară.

Îi caut intens a nu știu câte-a oară
Să-i am, soli minunați, întru toți vecii,
Curați cum lacrimile de Fecioară
Și proaspeți ca în floare, liliecii.

Mă duc pe drumul pelerin și auster
La vârful muntelui, templu în piatră
Unde se ține slujba primului mister
Pe masa inimii din noi, drept vatră.

Lumina reîntoarcerii eterne, sfânt Sinai,
Din înălțimi cerești ne cheamă, cântec mut,
Mereu tot mai aproape de făgăduitul plai
Suind cu dorul paradisului pierdut.

În jurul frunții nimb se-adună
Încercuindu-ne cu fin contur
Țesut pe caerul din lună,
Hulubii albi ai spiritului pur.

CATEDRALA, FORMĂ ȘI SPIRIT

În templu poți să vezi cum bunul Dumnezeu
Își pune giulgiul alb, izvor luminii veșnice,
Pe-altar lucrat frumos din aur scump și greu
Sub răstignirea lui Isus, viu între sfeșnice.

Alinierea stâlpilor pân'la tavan
Ridică cerului apropiat un baldachin
Prin umbra lui, drum spre făgăduit Canam
Se'nalță imnul orgilor, magnific și divin.

Absida poartă, în rotund, aureola
Ogivelor cu sfântă, biblică Treime;
Coroană pusă majestuos, este cupola
Pe creștetul genezei unice, sublime.

Stau formele'n atâta pură împlinire
Arhitectura duce'n ea perfecțiune,
Când spiritul exprimă vechea amintire
A raiului păstrat în Om ca o minune.

RUGUL CREAȚIEI

Tu nu vei şti câtă durere
Se-ascunde'n forma unui vers
Și câtă jertfă mi se cere
Până îi dau vreun înțeles.

Mă umplu parcă-s spini, de sânge,
Cuvintele când le îndrept
Și caut în sunetul ce plânge
Armonicul frumos și drept.

Mă ard până la temelie,
Ca din cenușă, urma vie
A Phoenixului să învie,
Zburând în alba veșnicie.

EXCELSIOR

Pe treptele desăvârșirii
Am vrut de-atâtea ori să sui
La raiul unde trandafirii
Umbresc divine cărărui.

M'am rătăcit întotdeauna
În loc să urc doar coboram,
De-asupră-mi nu'nflorea cununa
Și nici în mâini, uscatul ram.

Așa că numai o chemare
A răsărit în urma lor,
Spre stele fără încetare
Mă'ndreaptă un lăuntric dor.

ARS POETICA

Toți cei câți după mine or să vină
Primească îmbrăcată'n vers, solia
Doar omul însetat după lumină
Va ști să-mi prețuiască poezia.

În ea, am pus, alături de-o-potrivă
Și bun și rău ca fețe pe medalii,
Când versul se va construi ogivă
La cerul prelucrat pentru vitralii.

Și dacă'n inimă o să coboare
Vor naște visele fără de număr
Alb porumbel venind lângă izvoare
Să se așeze Sfântului, pe umăr.

DUMINECĂ ALBĂ, DUMINECĂ ALBĂ

Ești vie în mine de parcă'n altare
Se-aprinde lumina icoanelor, dalbă,
Sub care Isus ca'n Emaus, ne-apare
Duminecă albă, Duminecă albă.

În inimi, pustii și uitate hotare,
Pui sfeșnic, la groapă, sălbateca nalbă
Și clopote bat, pentru slujbă, chemare
Duminecă albă, Duminecă albă.

Prin cer, infinită și grea depărtare,
Se'nalță cocorii, mărgele pe salbă,
Adâncă e liniștea, veac de'nchinare
Duminecă albă, Duminecă albă.

SUB ZODIA ORIONULUI

Într'o zi n'am să mă mai întorc din vis
Alb ostatec voi rămâne'n Paradis,
Ca frize să-mi cioplesc prin galeria stelelor
După modelul prim al armoniei sferelor.

Luceafărul căzut în ape, numai slăvi
Îmi va aduce'n pălmi de nufăr, ca pe tăvi,
Esențe ce aprind jăratecul tăriilor
Să ardă pe altarul tuturor Măriilor.

Nu știu dacă voi putea jertfi, așa o vreau, chiar tot
Cum stă scris în cartea lui Manole, artist și sacerdot
Dar fericit voi celebra la nunta lui, alăturea cu mirii,
În jurul mesei tainelor, slujită Cântecului și Iubirii.

OSPĂȚUL LUI PLATON

Frumosul și cu binele sunt una
Idee pe al veșniciei tron,
Duce la fruntea omului cununa
Desăvârșirii'ntâiului eon.

E cel mai pur și mai armonic son
Cărări i-așterne prin azururi, luna,
Urmând măsura primului canon
Tot suie orizonturile'ntr'una.

Etern dar și o clipă trecătoare,
Zeu Daimon, punte peste drumul greu,
În locul unde a căzut și moare
Învie refăcându-se mereu.
— Căci Erosul te urcă lângă soare
Unde-i acasă bunul Dumnezeu.

ELOGIUL FRUMUSEȚII

Tot mai aproape simt că e măiastra
Cântând în paradis pe corzi de lire
Și'mprăștie sub zborul ei, albastra

Fărâmă ruptă din nemărginire.
Ea poartă sufletul pe înălțime
S'adune în lăuntrice potire

Lumini reînviate-apoi prin rime,
Să-l urce versurile ca pe-o scară
Până la curtea templelor sublime.

Nu-și pierd nici când din alba primăvară
Duc eleate forme și contururi
Cum meșterul le-a scris întâia oară,

Trăiesc prin frumusețea lor de-a pururi . . .

UNDE?
de H. Heine

Unde-și va găsi mormântul oare
Obositul nostru pelerin?
Lângă palmierii nînși în soare
Ori sub visătorii tei, pe Rhin?

Undeva'n pustie mă voi pierde
Jefuit de-o mână rea, străină?
Sau voi adormi pe coasta verde
În nisipul mării doar lumină?

Oriunde sfârșitul ei mă prindă,
Cerul Domnului m'o'nconjura
Și făclii la mort o să se-aprindă
Noaptea, stelele de-asupra mea.

RUGĂCIUNE DE DIMINEAȚĂ
de Ioseph von Eichendorff

Tăcere-adâncă și senină
Singurătatea-i tare grea!
Pădurea doar încet se'nclină
Când umblă Dumnezeu prin ea.

Mă simt ca nou născut pe vise
În cuibul fără griji și nori,
Ce încă ieri mă obosise
Uit iar cu purpura din zori.

Tristeți și bucurii mărunte
Din lume-oi face, pelerin,
Peste-ale vremii-abise, punte
S'o trec spre raiul Tău divin.

ASSISI

Cenușiul muntelui de Subasio
e culoarea preferată a sufletului meu
pornit pe cărările vieții
după urmele bunului Dumnezeu.
La Mănăstire unde inspirația Sfântului
a născut poemul fratelui Soare,
mi-am găsit liniștea ca'ntr'o grădină
în care hulubii puri ai gândului,
din albiile cerului, sus, la izvoare
s'au adunat să beie lumină.

Și'n catedrală
pictorii trecentoului ți-au ridicat
în semn de laudă și preamărire
o casă triumfală
Ție il Poverello, al lui Christos mire,
Cel mai sărac dintre săraci . . .
Prin inimile noastre
și astăzi te mai simțim cum calci

ca Isus pe ape
să ne aduci aproape
raiul zugrăvit de Simone Martini
mai curat decât crinii
Bunelor vestiri albastre,
cu toate odăjdiile sale de astre.

TABLOU

Pentru îngerul său muzicant Bellini,
Și-a luat culoarea de la florile luminii:
pe frunte sub părul blond, scăldat în aur
i-a pus ramul crud de laur
rupt din pomul crescut pe aleile raiului
unde heruvii se joacă în roua plaiului.
Pe umeri de-asupra hainei de mătasă
aripile vulturului de pe Olimp îl apasă,
Amintindu-i înălțimile de unde a descins
într'o dis-de-dimineață, pe aurorile de vis.
Chipul său este gingaș ca al Madonelor,
despre ele spun poveștile
că'n ochi poartă limpezimea izvoarelor, cerești,
în jurul cărora se-adună căpriorii tainici
sub vârfurile munților Orionului, falnici.
Iar mâinile fragede poartă urma polenului
Împrăștiat de pe masa Cinei Edenului.
Are fluierul cioplit în lemnul pădurii, sfântă,
pentru pământeni își împlinește rostul și cântă:
Neprihănită laudă adusă vieții,
O melodie învățată de la armoniile stăpâne peste constelații:
După ea, în alb dansează reginile Frumuseții,
Cele trei Grații.

DUHUL CREAȚIEI

Din piatra verbului scot, meșteșug sublim,
Imaginile încă uniforme,

Apoi mă străduiesc pe rând să le exprim
În lutul celor mai perfecte forme.

Caut sunetele fermecatei lire
Când gând, un rob de veghe, se preface vers
Și'n inimă chemarea ne-o resfiră
Edenul din oglinzi, luminii chip invers.

Sub mâini argila tot mai mult devine om
Urcând în el, sbor înflorit, cărare
Pe cerul nopților, cupola unui dom,
În care stele, își aprind, altare.

Ajuns la țărmii sacrelor izvoare
Ne întâmpină preotesele în alb din mit
Ca să slujim la marea sărbătoare
A lucrului, pentru vecie, împlinit.

MAGNOLIILE

lui D. C. Amzăr

Pe stradă și'n grădini au înflorit
magnoliile iară,
Aprinse sfeșnice pentru un rit,
La nouă primăvară.

Sunt cupe, cer abia întredeschis,
Împreunate palme,
Mâni ale îngerilor albi ca'n vis,
Fosniri de raiuri calme.

Imaculații, feciorelnici sâni
ai Afroditei caste,
Măiastra coborîtă ..între pâni
Din spațiile vaste.

Nedeiele, miresme tot mai tari
Își bat în cercuri hora,
Pe suflet cu petale roze, mari

Mă ninge Aurora.

Pologul florilor, un țărm nuntit
de unde crește zvonul
Veciilor, cu-azur și sori tivit:
În umbra lor stă, Domnul.

CÂNTEC DE SEPTEMBRE

Azi, când văd iar albastrul cerului de Septembre,
Pomi, cu lumina strecurată prin vitraliile toamnei, ninși,
O dulce tristețe mi se lasă pe suflet, ca plumbul în membre,
Cenușa negurii albe, vaerul anilor stinși.

Atâtea aduceri aminte mă'mbată ca vinul
ieșit de sub teascul ruginii din vise;
În mine mai cântă un înger, divinul,
Cu dor fierbântat după vechi paradise.

Pe rând le citesc ca pe filele cărților sfinte
Încerc să ghicesc tot misterul din ele
Și-adun la un loc giuvaere, cuvinte
Podoabe ce-au fost ieri, ale tinereților mele.

Trecutul arde'n tine ca'ntr'o peșteră o faclă
Și tu destăinui umbrele jucate pe pereți,
Din forma mortului aflat în raclă
Te lupți să iști, noi, fără seamăn frumuseți.

De totdeauna te ridică și te'nspiră
Chemarea unui singuratec astru
Simțirea transformată'n liră
Al lui Septembre, cer albastru.

DESTINUL LUI ORFEU

Îmi e dat să merg pe marginea vieții
Cioplitor ca'n piatra tare în cuvinte,

Drumurile duc pe pârtiile ghieții
către raiurile tainice și sfinte.

Tot mai caut trecând prin multele coclauri
Floarea sufletului, albă sărbătoare,
Zidurile poartă urmele de tauri
Turme ce-au fugit, prin neguri, spre izvoare.

Coșurile, cerul, grele mi le umple,
Dar la vatra casei nimeni nu m'așteaptă;
Umbrele, fecioare diafane, suple,
Vin să-mi laude cântul, înălțare dreaptă.

Sânt mai singur decât legendara Thule
În a gândurilor țară ideală,
Umblă'ncet, o, muritorule, să nu le
Tulburi veșnica odihnă boreală.

Și când peste ele voi călca hotarul
Îngerii pe umeri pulbere or cerne
Iară stelele mă vor urca în Carul
Expedițiilor ultime, eterne.

Ori atuncia, pur și liber, printre astre
Voi lăsa comori din mine'n jos să pice,
Când la masa păsărilor vii, măiastre
Te voi reîntâlni, pierdută Euridice.

SWEDENBORGIANĂ

Unui teosof.

În singurătatea mea
Plai, horeb al gloriei și al înfrângerii,
Pulbere de rai și stea
Mi se lasă'n suflet visele ori îngerii.

Nimenea nu-l crede pe'nvățat
Când el scrie c'a vorbit cu îngerii
Și că drumul vieții lui până atunci
Se pierdea în Valea neagră-a Plângerii.

Cu inelul Mucenicei din icoană
Aurora calmă'mpodobește fruntea
Ființei pure, ca să poată atinge'n goană
Până dincolo, peste abisuri, puntea.

Musafir la masa noilor petreceri,
Sfânt Francisc grăiește către porumbeii
Coborîți lângă izvorul Marei Treceri
Unde plâng pe lira cerurilor, teii.

Munte sacru dă roade seminței minunii
Prescure de pe altarul luminii
Golgothelor ninse în cale;
Aripi muiate în cetina razelor lunii
Îngerii albi din Scriptură sânt crinii
Grădinilor inimii sale.

GENEZĂ

Ca figurinele în lutul de Tanagra
Pe masa sufletului visele se desfășoară
În timp ce mâinile Apostolului meșter
Prin gravul Formei, duhul armoniei îl coboară.

În ochii lor văd vechi, căutatele izvoare
Acolo în legendă se adună noaptea, ciute
Să'ngenuncheze ca și când în jur natura
O catedral'ar fi, pădurea zidurile-i mute.

Lumina cade printre brazi, prelungi vitralii
Pe locul plaiului, absida unor sanctuare
Unde slujesc fecioarele, curate dalii,
Și umplu cu mireasmă prealăuntrice altare.

Apoi se depărtează tot mai mult, scăldate
În nimbul aurului scurs de pe cărări divine,
Lăsând pe masa veșniciilor, tabloul
Încremenit ca'n lutul de Tanagra, figurine.

ÎN SPAȚIUL TRANSCENDENTAL

Aș vrea în liniștea cea mare singur să petrec,
Să nu mai știu nimic din ce-i în jurul meu,
Și pragul de poet visat, al Insulei, să-l trec
Pe undeva sub mâinile lui Dumnezeu.

Să pot atunci privi'n fântâna sufletului pur
Mai alb decât sunt primăvara crinii,
Vitraliu prin care giulgiul raiului azur
Se lasă pe altarele luminii.

Liturgic să-i oficieze ritul
Duhovnicești fapturi
Și să citească'n el ca eremitul
În cartea Sfintelor Scripturi.

Un colț de paradis, Nirvana,
Mă va primi din nou la ele,
Trimis ca sol de caravana
Ce urcă tot mai greu, prin stele.

Lângă izvorul marilor mistere
Sub semnul îngerilor, auster,
Vom însoți cu melodii din sfere
Convoiul înălțărilor la cer.

Și pe-acest drum vom încerca să deslușim,
Săpate urme în stelare diamante
Cum duc spre-al spiritului vechi Ierusalim,
Cetatea ideală, cântecul lui Dante.

ADAGGIO DE TOAMNĂ

Îmi plac tăcerile din cimitir că-s grave,
Plimbându-mă pe drumul Toamnei de aramă
Îmi șterg reverberele pure și suave,
Atâtea răni adânci cum port, ca o năframă.

Pe cruci văd multe nume și'ntre ele
Nenumărate, cunoscute vai, îmi sânt!
Cred că orașul tinereții mele
S'a fost mutat aici, cu totul, sub pământ.

Caut în fântâni, întreb morminți și ape
Să-mi spună unde-i chipul drag de altădat,
Ci el se află'n fundul unei groape
Cu taina mâinii moarte, într'un crin uscat.

Pătrunsă inima, o simt, de febre,
Am revenit pe locuri vechi, un pelerin,
Acelaș e doar cerul de Septembre
Îndurerându-mă cu-albastrul lui senin.

Din depărtări luminile mă plouă
Încremenit, devine timpul statuar,
Și-mi spală pașii îngerească rouă
Să intru'n veșnicie ca'ntr'un sanctuar.

Îmi plac tăcerile din cimitir, că-s grave
Și mă ajută să ridic prin gând și vise,
Un templu pe-ale cărui nalte arhitrave
Iau forme vii, înmormântate paradise.

UNEI AMINTIRI

Regret că te-am iubit atât
Și nu te-ai priceput să mă'nțelegi,
N'ai dat în lături ce-i urît
Din anii mei, când i-ai avut întregi.

Ființa-mi ai căutat mereu
S'o arzi ca'n flăcările unui rug
Te bucurai, cum beam cu greu
Otrava'ntinsului de tine, crug.

Astfel m'ai vrut drept condamnat
Să fiu, al recilor singurătăți

Pe locul de-unde au zburat
Icarii pustiitelor cetăți.

Dar dacă azi așa stingher
Mai rătăcesc în cimitir, sub tei,
Furat de suflet și de cer
E fiindcă prieteni mi-au rămas doar ei.

LEGĂMÂNT

Amintirea hălăduirii tale pe-acest pământ al ielelor
Ai vrea să o însemne versurile ce le-ai scris:
Râuri și scântei, cenușă'mprăștiată, pe urma stelelor
Când cad din căile Aldebaranului, în spre abis.

Vă despărțiți greu, cum pașii de tiparul tăinuit în nisip,
Parfumuri scuturate peste umbra lunii de aur.
Îți cauți sufletul, ca'n fântâni descântatul chip
La noaptea Sânzienelor, prin lacrimile orbului Centaur.

Cine va pune mâna va pipăi pulsul ființei vii,
Ea bate ca aripile unei păsări când de bezne vrea să treacă,
Ani nenumărați, hulubii timpului din colivii
Legați, robi visului, parcă de malul ei, în lanț, o barcă.

Din toată viața slabă, pieritoare
Să nu rămână decât lumina scrisului,
Și dalta cu care, frântură din soare,
Cioplit-ai neobosit în marmora visului.

LOCUL VEȘNIC AL COPILĂRIEI

Bat iarăși pelerin, la poarta veche,
Ci nimeni nu mai stă acum în casă,
Doar amintirile născând pereche
Mi-aruncă și mă prind, în a lor plasă.

Copil am fost pe-acest pământ, altar

De mă jucam având surori garoafe,
Din roua lor făceam mărgăritar,
Să-l pun hlamidei visului, agrafe.

Ne rătăceam prin văi și prin văzduhuri
Ostrov zidit în aurie cridă,
Gândind c'am ridicat, pe el, de-apururi
Interioara noastră Atlantidă.

Și noaptea sub zenit urmam cărări
Tot sus prin spațiile dintre astre,
Navigatori plutind în loc de mări
Pe apele din paradis, albastre.

Cu Făt-Frumos și mândra Cosânzeană
Trăiam cele mai strălucite basme,
Până când timpul maștер, ca o geană
S'a'nchis pe-orbita dulcelor fantasme.

Azi e-un trecut al meu, pierit de mult,
Dacă mai vreau s'aud acele tonuri
Mă străduiesc, însingurat s'ascult
Cântările, venind din Orionuri.

ALTĂ DECLARAȚIE DE IUBIRE

Din mine cureți ultima otravă
Puterea mă cuprinde tot mai mult,
Îmi liniștești în inimă tumult,
Rodind ceresc pe-a ei fierbinte lavă.

Ne-ai refăcut iubirea din epavă
Obiectul venerației și cult,
Minunea liturghiei s'o ascult
Când muzele îi pun stihar de slavă.

M'ai ajutat ca'n mituri lui Manole,
Prin spirit să înalț la Dumnezeu
Cât ale catedralelor cupole

Ce-i mai curat și pur în visul meu.
– Arcușul îngerilor pe viole,
E mâna ta iar cântul lor sunt eu.

BISERICA SF. BONIFACIUS

Cămară ești a sufletului meu
În care printre-ale luminii brâie
Presimt umblând pe bunul Dumnezeu
Cu miroase de-anafuri și tămâie.

Potirul sfinților de pe altar
Îl poartă ruga mea deopotrivă,
Când după mâini un înger alb, pietrar
Înalță'n stânca inimii, ogivă.

Mă'nving, oricât durerii am fost pradă
Pe sub vitralii: uși ce s'au deschis
Lăsând prin ele, giulgiu alb, să cadă
O rază din pierdutul paradis.
– Înconjurat de tivul auriu
Cristos pe cruce mă privește viu.

CÂNTECUL CÂNTECELOR

Tu, vis alb, ai fost de-a lungul vieții
Cea mai credincioasă-a mea iubită,
Ana Meșterului sfânt Manole
Drumul către ceruri și Ursită.

Când era să cad învins
Sub a crucii tară, în singurătate,
Apărut-ai ca Simone din Cirene
De ne-ai ajutat să mergem mai departe,
Rănile mi-ai șters cu-ale luminii trene.

De atâția ani sântem o unică făptură
Ești ca un izvor al veșnicului demiurg;

Mă'nnoiesc prin tine, sacră cuminecătură,
Înger coborît din stele peste-al meu amurg.

Cântec, dans și gestul pantomimă,
S'au născut dintr'un același lut;
Prin cuvântul transformat în rimă
Trepte-am construit spre Absolut.

Zvon de-abise, pasăre măiastră
Tot mai pură, o Victorie pe soclu vie,
Ființă în materie albastră,
Strop cristalizat din infinituri, Poezie.

DEFINIȚIA SONETULUI

Prin formă fixă, gândul și simțirea
Sunt spirit renăscut în lut de rime,
Cadențele să-și regăsească Firea
Cum le-au avut, modelele ei prime.

Pe vârf de munte-și urcă strălucirea
Căci îl atrage vasta înălțime
Fără să-și piardă vreodat iubirea
Pentru pierdutele'n adâncuri, știme.

La ora când sub lauri naște luna
E poate cea mai nobilă ispită
Nimb să câștige de la ea cununa,
Dar nu-i va fi poetului ursită,
decât dacă va așeza ÎNTR'UNA
Sărutul și Coloana infinită.

DESTIN ÎNSINGURAT

Mi-e sufletul, însângerată rană,
Decât am tot umblat desculț prin spini
Atras de-a visului fată morgană.

Azi dacă sufăr greu printre străini
E fiindcă n'am pe Panca, scutierul,
Să-mi verse de pe tava cu lumini

Drept salbă tămăduitoare, cerul.

POEZIA: UN ALTAR CU ÎNGERI

Prin cartea asta mă găsești cât sunt
Izbânzi puține, dar mai multe'nfrângeri
În ea, să'nving destinul cel mărunt
Am adunat pe cântăreții, îngeri.

Poate că duc îndurerat apus
Și aripile de noroaie grele
Dar drumul lor, e-același, tot în sus,
Călcând nemărginirea dintre stele.

Ei cântă în adânc sufletul meu,
După modelul muzicii din sfere
Iubirea, moartea și pe Dumnezeu,
Gând pregătit sub albă înviere.
– Ci întâmplare-i fiecare vis,
Cum au trăit-o ei în paradis.

ÎN LOC DE LAUR

N'am vrut nimic mai mult a fi vreodat
Decât poet și toți pe care-i cânt
Citindu-mă a crede că li-e dat
Să se purifice'ntr'al meu cuvânt.

Aripi la inimă, spre'nalt avânt
Le duce stihul, ștergure curat,
După ce'n spirit, mântuit pământ,
Frumuseții, noi statui am prelucrat.

Nu cer decât un pic de omenie

Dacă în ele vor găsi'nălțare
Spre-a cerului albastră armonie;
Când m'oi întoarce-acas din străinie
Mă'ntâmpine pe ulița cea mare
Ca'n moși-strămoși, cu pâine și cu sare.

VICTORIA LUI ORFEU

Pe vas, Orfeu, în loc de arc și suliți
Aduse melodia ce-o cânta
La Teba'n sacrele pieți și uliți.

Ceilalți au râs de el și lira sa
Cioplită într'un trunchi și lemn ales
Cum crește numai undeva pe-o stea.

Dar mai târziu cu toții-au înțeles
Că har divin pe corzi de aur duce
Când a cântat același vechi eres

Decât sirenele, cu mult mai dulce.

SPIRIUL NEMURITOR AL FORMELOR

Tu ești asemenea unei statui
Sub clipă vrei să treci în veșnicie
Călcând pe timp, să nu mai fii al lui

Chiar când te'nghite-a vremilor pustie
Cu tine Spiritul, că n'a murit,
Prin piatra tare, forme noi învie.

Așa ca Phoenixul din vechiul mit
Cenușa-i arsă calcă bezna mută
Luând elan spre topos anumit

Reface silueta cunoscută,
Și tu ai forța marelui mister

Care mereu coloanele ajută

Să crească din ruina lor, spre cer.

LUCRUL POETULUI DEMIURG

Desfaci cuvintele de zgura lor
Ca să le pui noi forme și tipare
Cum îți dictează un lăuntric dor

Mânat spre culmile nemuritoare.
Icoane sunt, divine inspirații
Ce nu-și găsesc model și-asemănare

Decât în ceruri, printre constelații.

ÎN LOC DE POST-FAȚĂ
Despre judecata din urmă a Poeziei

Ar vrea ca meșterul orfevrier
S'aleagă nestematul din cuvânt,
Purificându-i forma cât o cer
Minunile născute pe pământ.

Descrie cum greoiul zăcământ
S'a transformat în unic giuvaer,
De parcă duce'n el cristalul frânt
Sămânță germinată'n miez, cu cer.

Apoi le-așază scrisul lui, sub har
Știind că vremea încă o să vină
Când pentru a se'ntoarce'n cuib stelar
Se va căuta esența lor divină
Și'n loc de greutate la cântar
Va trage sufletul și-a sa lumină.

POEZIA, PARTE DIN ORDINEA COSMOSULUI

Din câte reveriile i-aduc
Reţine doar ce-i bun, se înţelege,
şi n'o atrage gândul slab, caduc.

De Poezia ştie cum alege
Nu poate niciodată să se'nşele,
E fiindcă o conduce-aceeaşi lege

Care de-a pururi mişcă sori şi stele.

ÎNCHINARE

Eroi ai ţării care v'aţi jertfit
Ca neamul să trăiască'n libertate,
Cu sufletul, altar din cer zidit,
Omagiu, v'aduc această carte.

Chiar dacă prin străini am fost trăit
Pe Dunăre în sus şi mai departe,
Mereu în mine jţalea v'am simţit
Luat-am la durerea voastră parte.

Acuma că revin pe drum străbun
Condus de-a baciului mioritic stea
Rostindu-mi ruga Tatălui cel bun
Lăsaţi-mă sub cruce a'ngenuchia,
La căpătâi drept floare să vă pun,
Tot ce-am mai sfânt în poezia mea.

IN MEMORIAM

Ţi-om ridica statuie pe Ceahlău
Cât muntele de'naltă şi de mare,
Să poarte România chipul tău
Din ţara Crişurilor pân'la Mare.

Iar văile în sus de le-om urca
Deodată suntem raiului vecini,
Slujim tăcerilor cum tu cândva,
În templul casei dela Bădăcini.

Şi groapa ta fiindcă n'are semn
Pe malul Tisei, meşterul ţăran
Îndeplinind un ritual solemn
Ţi-o construi după străbunu-i plan,
Biserică lucrată dintr'un lemn
Ca unui jude maramureşan.

CUPRINS

CÂNTECE PENTRU ROMÂNIA

DIN FOCUL LUPTELOR

Decembrie însângerat în România 5
Gloriosului popor român 5
Legământ sacru 6
Femeia cu steagul românesc 6
Generalului Vasile Milea 7
Pe drumul Sionului 7
Cântec pentru țara mea, Transilvania 7
Pentru România liberă de mâine 8
Închinare României 8
Versuri fratelui meu de-acasă 9
Și ei se vor întoarce acasă, în România 10
Portretul doamnei Doina Cornea 11
Un Gandhi femenin al Românilor 11
Răsună, Deșteaptă-te Române 11
Marșul revoluționarilor 12
Ceea ce nu se poate uita 12

CÂNTECE PENTRU ROMÂNIA

Pe altarul numit Mihai Eminescu 15
Eminescu, poetul demiurg 15
Opera demiurgului 16
La o sută de ani 16
Gândul profund al lui Eminescu 17
După un gând de-al lui Eminescu 17
Cântec pentru țara mea 18
Cântec pentru România 19

Cotrușiană 20
Efigie, Aron Cotruș 20
Lui Iuliu Maniu 21
Credință, Patriei robite 21
Întru Deșteptarea României 22
Întru Învierea Veacului ce o să vie 23
Inscripție pe poemul *Între Volga și Mississippi,*
de Aron Cotruș 23
Inscripție pe cartea *Pământuri românești,* de N. Lupan 24
Din catehismul naționalismului 25
Pentru Stindardul Basarabiei noi 26
Simplu cântăreț al neamului 27
Glasul sângelui 27
Din prima linie 28
Rosalia 29
În fața plutonului de execuție 29
Ecce homo! 29
Cântec pentru neamul meu de mâine 30
Așa va fi'ntr'o zi 30
În loc de epitaf 31
Despre adevărata misiune a poetului 31
Pe scrierile politice ale lui Eminescu 32
Crez de luptă 32
Mai tare ca orice robie 33
Manifest 33
Sonet de revoltă 34
La Tomis, plânge neamul 34
Mesaj 35
Protest 35
Adularea dictatorului 36
Rugăciune să se împlinească ceasul cel mare 36
Cântec pentru țara mea 36
Prăbușirea tiranului 37
Cât vei mai suferi, o, neam al meu 37
Unui om adevărat 38
Versuri pe o carte 38
Eres și legendă 39
Izbucul ponorului din Suita lui Marțian Negrea 39
Terține profane 40
Cântec popular 41

DESȚĂRARE

Desțărare 45
Contemporaneitate 45
Cântec din desțărare 46
Dor nestins 46
Sentință 47
Lor 47
II 48
Vae Victis 48
Dintr'un dialog apocrif 48
Oare asta să fie democrația? 49
Îndemn 49
Perspectivă 50
Gorunul din Țebea 50
Dorința unui om fără țară 50
Cina de taină a trecutului 51
Întoarcerea din pribegie 51
Ofrandă 52
Iată omul 52
Sfârșit de veac 53
Poruncile desțăratului 53
Aron Cotruș, desțăratul 54
Urmașii călărețului trac 55
Meditație de seară 55
Leitmotivul cântecului din nai 56
Oracolul Sibilei 57
Ovidiu la Tomis 58
Ceas de priveghiu 59
Exil 59

LA VATRA STRĂBUNILOR

Sorginte 63
Isus, la noi acasă 63
Tuturor celor pe care-i iubesc 64
Inscripție pe mormântul unui poet 64
Cântec pentru Bucovina 65
Satului meu 65

Ultima dorință 66
Neam de păstori 66
Cântec despre Câmpia Mureșului 67
Mureș, Mureș apă dulce 68
Cântecul Văleanului (om de pe vale) 68
Țăranul de pe Mureș 69
Act de naștere 69
Brestovăț 70
De Profundis 70
Izvorul divin al Iubirii 71
Vasile Voiculescu 71
Marilor noștri poeți 72
Mărturisire 72
În Munții Apuseni, Țara Moților 73
Păstor dac 75
Miorița 75
Ulciorul 76
Poezia, graiul neamului românesc 76
Liturghie valahă 77
Revelație 78
Părintelui Petronius și tuturor celorlalți frați atoniți 79
Casa dacilor 79
Autohtonism 80
Drum sacru 80
De ziua Moților 81
Eresul cel mai profund 81
Elogiu lui George Murnu 82
Ele, Cuvintele 82
"Cred și în catedralele cosmice ale Pirineilor Aragonezi" 84
Chemarea Muntelui 85
Cântec pentru plecarea unui frate drag 86
Călcând prin legendă 87
Amintirea urieșilor Blajini 87
Taina cea mare a Cuvântului 88
Chemarea legendei 89
Legenda legendei 89
Declarație de iubire 90
Mister 91
Credințe și eresuri 91

CEASUL IZVOARELOR

Ceasul izvoarelor 95
Cumințenia Cerului 95
Anteul Cerului 96
Taina Poeziei 96
Ceasul tainei 97
Foc sacru 98
Crăciunul desțăratului 99
Hulubii spiritului pur 99
Catedrală, formă și spirit 100
Rugul creației 101
Excelsior 101
Ars poetica 102
Duminecă albă, Duminecă albă 102
Sub zodia Orionului 103
Ospățul lui Platon 103
Elogiul Frumuseții 104
Unde? 104
Rugăciune de dimineață 105
Assisi 105
Tablou 106
Duhul Creației 106
Magnoliile 107
Cântec de Septembre 108
Destinul lui Orfeu 108
Swedenborgiană 109
Geneză 110
În spațiul transcendental 111
Adaggio de Toamnă 111
Unei amintiri 112
Legământ 113
Locul veșnic al Copilăriei 113
Altă declarație de iubire 114
Biserica Sf. Bonifacius 115
Cântecul Cântecelor 115
Definiția Sonetului 116
Destin însingurat 116
Poezia: un altar cu îngeri 117
În loc de laur 117

Victoria lui Orfeu.....118
Spiritul nemuritor al Formelor.....118
Lucrul poetului demiurg.....119
În loc de post - față.....119
Poezia, parte din ordinea Cosmosului.....120
Închinare.....120
In memoriam.....120

ERATA

Prima pagină, prima poezie "Dedicaţie", versul 2: în loc de străinătate corect este străinie.

Pag.	Versul	în loc de:	corect este:
12	21	dela la	de la
15	16	veşnici	veşnicii
26	6	dintr'acela	dintr'aceia
29	5	A ţării	Al ţării
32	18	întorc	întors
35	11	cadenţă	cadenţa
35	21	căpuşa	căpuşă
47		ghilemelele nu după versul 4 ci după versul 12.	
54	20	nu'i	n'ai
64	9	pierduta-m	pierdut-am
66	1	la sfârşitul versului nu e punct ci virgulă.	
75	6	timpul	ţinutul
81	19	spine	spini
86	13	pe mătase	de mătase
98	15	măreţiei	măreţei
107	25	dintre	între pâni
116	18	pierdute-le'n	pierdutele'n
117	26	Frumuseţii	Frumseţii
120	14	jealea	jalea
121	9	Biserica	Biserică
126		La rândul 125 "De ziua Moţilor, corect esre De ziu Morţilor.	